

PANIEK IN BRUSSEL

Bedreigde KUB'ers bezetten universiteit

Afgelopen donderdag bezetten studenten van de Katholieke Universiteit Brussel (KUB) hun universiteit om te protesteren tegen de beslissing van de Raad van Bestuur dat vanaf volgend jaar voor vijf opleidingen geen derde bachelor meer zou worden ingericht. "Woordbreuk" zo zeggen de studenten.

Simon Horsten

De driehonderd studenten van de KUB zijn woedend: in september, nog voor het academiejaar begon, was hen door rector Mark Van Hoecke formeel beloofd dat ze nog twee jaar konden genieten van een derde bachelor in de opleidingen wijsbegeerte, geschiedenis en politieke, sociale en communicatiewetenschappen. De door de rector gehandtekeningde brief van 11 september was voor vele studenten en hun ouders voldoende om zich voor de betreffende opleidingen toch nog in te schrijven aan de KUB.

Op 23 oktober keurde de Raad van Bestuur (RvB) van de KUB echter een 'businessplan' goed, dat het economische beleid van de komende jaren uitstippelde met het oog op de resterende opleidingen van de universiteit. De RvB diende rekening te houden met de huidige financiële perspectieven voor de KUB, te weten het financieringsplan hoger onderwijs van onderwijsminister Vandenbroucke — dat zelfs op korte termijn de doodsteek betekent voor een kleine universiteit — en de beperkte middelen die door de overheid ter beschikking worden gesteld om de vijf bedreigde opleidingen te laten 'uitdoven'.

K.U.LEUVEN

Jan Smets, voorzitter van de RvB, benadrukt het belang van het businessplan: "Dit plan verzekert de economische continuïteit voor de komende vijf jaar." De studenten voelen zich echter bedrogen door de RvB, die hen eerder een menselijker uitdooftscenario had beloofd. Vooral de manke communicatie wordt de RvB verweten; de KUB-studenten hebben bijvoorbeeld nog steeds geen duidelijkheid over hoe het businessplan tot stand gekomen is.

Een groot struikelblok, zowel voor de studenten als voor de professoren, is de houding van de K.U.Leuven. De relatie tussen de twee katholieke universiteiten is op zijn minst dubbelzinnig: structureel gezien werken ze samen — er zitten twee afgevaardigden van de Leuvense universiteit in de RvB van de KUB. Het gros van de studenten en zelfs de professoren staan zeer argwanend tegenover de arrogante K.U.Leuven. In de mail die de RvB naar alle KUB'ers stuurde om het businessplan te communiceren, werd gezegd dat "de K.U.Leuven een vlotte overgang garandeert naar het derde bachelorjaar in Leuven, met valorisatie van alle aan de K.U.Brussel verworven credits." Dat wekt veel negatieve gevoelens op omdat de K.U.Leuven deels als verantwoordelijke wordt beschouwd voor het businessplan (in de stuurgroep die het plan schreef zat bijvoorbeeld ook de Leuvense rector Vervenne). Het lijkt de KUB'ers alsof Leuven hun universiteit eerst wil kleinkrijgen om daarna de studenten op te vissen. "Een beknotting van de vrijheid van de onderwijskeuze," aldus de studenten. "Niet

waar," reageert voorzitter Smets: "Het staat de studenten nog steeds vrij te kiezen naar welke universiteit ze willen overstappen. Het is door de bevoorrechte samenwerking tussen de katholieke universiteiten dat de K.U.Leuven heeft voorgesteld de aansluiting met haar opleidingen te versoepelen."

Professor communicatiewetenschappen aan de KUB en de VUB Nico Carpentier verklaart dat het personeel zich grotendeels achter de studenten schaaft: op het niveau van de departementen is er zelfs al contact geweest met andere universiteiten om ook met andere universiteiten aansluiting te zoeken. Carpentier: "Alle universiteiten reageren op dezelfde manier: ze vinden het ongehoord dat de opleidingen hier zo bruusk worden afgebroken en garanderen voor de betrokken opleidingen ook overstapmogelijkheden naar hun faculteiten. Probleem blijft natuurlijk dat er aan de KUB, toch zeker wat betreft communicatiewetenschappen, enkele unieke minors bestaan die nergens anders kunnen vervolgd worden. Bepaalde credits gaan dus sowieso verloren. Dit is een verarming van het onderwijsaanbod in Vlaanderen."

OMELET

Dat de professoren aanwezig zijn op de bezettingsactie van de studenten heeft niet enkel met solidariteit te maken; ook zij zien hun betrekking bedreigd. Er is met het weinige beschikbare geld dat aanwezig is, wel een regeling voorzien voor die professoren. Maar die regeling geldt enkel voor voltijdse professoren. Jan Smets verdedigt de gekozen aanpak: "Er was te weinig geld om én de professoren te helpen én de studenten hun opleiding te kunnen laten vervolmaken. Het is jammer voor de huidige generatie studenten dat zij hun opleiding hier niet kunnen voltooien, maar misschien is het een troost dat zij een belangrijk offer brengen voor de toekomst."

Die toekomst, dat is de NBI, de Nieuwe Brusselse Instelling, een samenwerking tussen de KUB en drie hogescholen: Ehsal, Vlekho en Honim. De eerste twee maken overigens deel uit van de Associatie K.U.Leuven. "Dat is de enige toekomstvisie waarin de KUB nog levensvatbaar kan zijn," aldus Smets. "Ik heb begrip voor de studenten die nu op straat komen, maar ons adagium in deze is: men kan geen omelet maken zonder eieren te breken."

De studenten die de actie op poten hadden gezet, gingen na de succesvolle bezetting van de gebouwen van de KUB pra-

Nummer 07

♦ Wat is je doctoraat waard?

p. 3

♦ Middelpunt: Het waar en waarom van blogs

p. 8-9

♦ De Admiraal begrijpt de studenten niet

p. 16

ten met de kabinetschef van minister Vandenbroucke: Dirk Van Damme. Het gesprek was naar eigen zeggen "ongelooflijk ontgoochelend," al gaf Van Damme wel toe dat er te weinig middelen zijn voorzien voor het uitdooftscenario van de betrokken opleidingen.

Op de protestactie waren de meeste studenten van de KUB uit solidariteit aanwezig, wederom een bewijs van het nut van de universiteit, aldus de studenten: "Iedereen kent iedereen hier. Kleinschaligheid is onze troef."

TE KOOP

Universiteit

Centrale ligging in Brussel, nabijheid van openbaar vervoer en snelweg. Ondergrondse parking, gerenoveerde bibliotheek, cafetaria, tuin, sportfaciliteiten.

Vrij van studenten en personeel.
Beschikbaar vanaf 2012, desnoods eerder.

Inlichtingen: Jan Smets (voorzitter Raad van Bestuur), tel 02/221.21.11

(foto Kris Vanelderden)

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Veto trakteert op een
abonnement voor STUK, de
Nieuwe Reeks en de Nacht
Der Reclamevreters

p. 12 & 15

DE ROL VAN LEVENSBESCHOUWING IN HET ONDERWIJS

Wij zijn christelijker dan we denken

“Levensbeschouwelijke belangen moeten ondergeschikt worden aan de doelstellingen van rationalisering: maximalisatie van de kwaliteit, van de maatschappelijke relevantie en van de efficiëntie,” zo luidt het ontwerp van de visietekst die de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) ter discussie voorlegde aan haar algemene vergadering.

Ilse De Witte

Na de heisa rond het embryonaal stamcelonderzoek en het bezoek van rector Marc Vervenne en zijn collega van de UCL aan Vaticaanstad, buigen nu dus ook de studenten zich over de vraag: wat is de rol van levensbeschouwing in het hoger onderwijs? De Katholieke Universiteit ontleent haar naam aan de gelijknamige godsdienst, maar op welke manier geven studenten, professoren en beleidsmensen invulling aan de K van K.U.Leuven?

De studentenvertegenwoordigers van de katholieke onderwijsinstellingen konden alvast niet akkoord gaan met de ondergeschikte rol die VVS levensbe-

schouwing toebedeelde, zonder eerst overleg te plegen met hun achterban. De Algemene Vergadering van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) besliste dat levensbeschouwing — in bepaalde vakken prominent aanwezig — de geest van de instelling en de gedoeerde vakken op voldoende significante wijze beïnvloedt om de tekst van VVS te verwerpen. Hoewel de Leuvense studenten niet helemaal doof zijn voor rationele argumenten van een meer efficiënte aanwending van de middelen.

Een kleine werkgroep van geïnteresseerde studenten zal nu een alternatieve formulering uitwerken. De teneur op de vergadering was dat levensbeschouwing in exacte wetenschappen een minder belangrijke rol speelt dan in humane wetenschappen, maar dat de algehele sfeer aan de universiteit toch gekleurd wordt door de achterliggende godsdienst. De waarden die in het katholieke onderwijs worden meegegeven — in vergelijking met het gemeenschapsonderwijs — aan leerlingen en studenten, bleken doorslaggevend in de discussie.

Over dezelfde vraag organiseerden de Christen-Democratische Studenten (CDS)

deze week een gespreksavond met Mieke Van Hecke. De directeur-generaal van het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO) heeft een uitgesproken, maar genuanceerde mening over de waarde — niet meerwaarde — van levensbeschouwelijk onderwijs.

Van de directeur-generaal van de koepelorganisatie van het katholieke onderwijs, zou je verwachten dat ze het katholieke onderwijs waarde(n)voller vindt dan het gemeenschapsonderwijs. Van Hecke benadrukte echter dat ook in het gemeenschapsonderwijs leerkrachten erin slagen waarden als solidariteit en menslievendheid door te geven aan de leerlingen. Het grote verschil tussen de netten ligt volgens Van Hecke bij de allesomvattende zorg. Vooral kleine kinderen zouden baat hebben bij een vastliggend kader. Godsdienst kan kinderen zekerheden bieden. Veel ouders en scholieren kiezen blijkbaar nog steeds erg bewust voor een school met een levensbeschouwelijk project. Van Hecke gelooft oprecht in de zending van leerkrachten. Zij moeten hun talenten aanwenden en delen met de rest van de wereld of — in deze — met hun leerlingen.

FRISSE WIND WAAIT DOOR KUNSTENCENTRUM STUK

Geen plaats meer voor Klapstuk

In minder dan een jaar tijd is de artistieke ploeg van kunstencentrum STUK volledig hervormd. Vorige week stelde STUK haar plannen voor de komende jaren aan de pers voor. In dit nieuwe project is geen plaats meer voor het internationaal gekende *Klapstuk* dansfestival, maar het kunstencentrum wil desalniettemin het dansaanbod uitbreiden.

Robin Broos

Er waait een frisse wind door STUK. Naast de seizoensprogramma's wil het kunstencentrum op zoek naar een surplus. Doorheen het jaar komen er een aantal events en bijzondere projecten waarin verschillende disciplines elkaar overlappen. *Artefact* is al enkele jaren een vaste waarde in het jaarprogramma, maar STUK wil voortaan ook nieuwe initiatieven uitwerken.

HET GEBOUW

Eén van deze nieuwe initiatieven staat reeds op stapel. “In maart zullen we *Het Gebouw* organiseren. Het idee is dat bezoekers één ticket kopen om in het gebouw te kunnen. Vanaf dan is alles gratis,” zegt artistiek directeur Steven Vandervelden. “We stellen vaak vast dat ons gebouw vele verborgen kantjes heeft, waar we jammergenoeg niets mee kunnen doen. Zo heb je de trappenhal van de Soetezaal. Met een beetje verbeelding zie je daar een tribune met een klein podium in. Tijdens *Het Gebouw* kunnen we dat wel doen. Er kan dan dertig man komen kijken naar één artiest. En zo zal er die dag overal wel iets te beleven zijn.”

Het succes van *STUK Start*, de openingsdriedaagse van het kunstencentrum in oktober, heeft het nut van deze koerswijziging bevestigd. Tijdens deze driedaagse waren er niet enkel voorstellingen te zien uit de verschillende disciplines waarin STUK actief is. Er liepen ook kleinere projectjes, zoals oormassages en het hoorspel van Raven Ruëll. “De mensen komen echt niet naar hier als we zulke zaken tussen de gewone programma's zetten. In het kader van een *event* komt het ook meer tot zijn recht,” aldus Vandervelden. Bovendien komt er een nieuw jaarlijks festival dat het seizoensbegin herdynamiseert een maand na het breed georiënteerde *STUK Start*.

DANSDAGEN

Het zwaartepunt voor dans viel tot op heden samen met het *Klapstukfestival*. De vraag naar een breed dansfestival blijkt nog steeds pertinent, maar *Klapstuk* is niet meer het juiste antwoord op de vraag. Omdat *Klapstuk* eerder een nichepubliek bediende, kwamen andere dansvormen in de schaduw te staan. STUK zal voortaan meer dans programmeren en wil één of twee keer per jaar *Dansdagen* organiseren, waar enkele dansvoorstellingen

samen gepresenteerd worden. Ook beeldende kunst krijgt een prominenter plaats en wordt internationaler.

Door de koerswijziging hoopt STUK ook meer over de verschillende disciplines heen te werken. De grenzen binnen de podiumkunsten zijn immers steeds minder duidelijk en stringent. Bovendien krijgt de programmator-Nieuwe Media een nieuwe titel: *kunst en nieuwe media*. “Ik ben eigenlijk niet zo geïnteresseerd in nieuwe media,” zegt Pieter-Paul Mortier. “Wat ik meestal probeer te doen is thema's, ideeën of onderzoeksvelden die in nieuwe media specifiek aanwezig zijn in een ruimer kader te zetten. Dat kan dan gecombineerd worden met ideeën van kunstenaars die met dezelfde thema's bezig zijn.” De titel is overigens ontleend aan de ondertitel van *Artefact*. “We zijn daar echt niet alleen met *high-tech* dingen bezig, dus zijn we wel blij met deze nieuwe benaming.”

(foto Kris Vanelderden)

Taxi's Kenny

Boeiend als een schildpad

Stel: een auteur schrijft een boek over hoe je een boek moet schrijven. Inhoudelijk levert hij onbetwistbaar sterk werk af, maar voor de rest weet de lezer niet meer van welk hout pijlen maken: het boek is rommelig geschreven, ongeïnspireerd verwoord en soms zelfs grammaticaal manifest onjuist. Bovendien wordt het uitgegeven met een smoezelige kaft en zijn de bladen veel te kort bij de tekst afgesneden. Wie zou nog geloven dat de auteur hem werkelijk iets kan bijbrengen over het schrijven van een boek?

Hetzelfde gaat op voor een docent die zijn collega's toespreekt over lesgeven maar daarbij zo begeistert overkomt als een overjarige schildpad met dementieverschijnselen. Vergezocht? Op *De dag van de docent*, een ontmoetings- en informatiecolloquium georganiseerd door de Associatie K.U.Leuven, slaagden enkele sprekers er nochtans glansrijk in hun collega-docenten van zowel de hogescholen als de universiteit in slaap te wiegen met een uitleg over pakweg 'nieuwe examenvormen', één van de themata waarvoor een infossessie was georganiseerd.

Niemand betwist het nut van initiatieven als *De dag van de docent*; de aanwezige docenten zelf waren bijwijlen zelfs zeer enthousiast. Maar hoe mooi de theorie ook klinkt en hoe uitstekend de sprekers deze theorie ook beheersen, als ze het niet op interessante wijze brengen gaat de boodschap grotendeels verloren. Een professor wordt wél opgeleid om wetenschappelijk verantwoord onderzoek te voeren, om verifieerbare theses te onderbouwen en om wetenschappelijke artikels te produceren. Hoe kan het dat hem of haar niet de competenties wordt bijgebracht om zijn materie ook duidelijk uit te leggen aan een (nog) niet gespecialiseerd publiek, *in casu* de studenten. De manier waarop een prof doceert is afhankelijk van pure willekeur, van de mogelijkheden van de lesruimte en van zijn eigen engagement. Natuurlijk zijn er professoren die er een erezaak van maken de studiestof op begrijpbare wijze uiteen te zetten, maar het stereotiepe *ex cathedra*-model wordt nog steeds door menig professor gehanteerd. Vroeger las men de cursussen voor (als er al een cursus was) met een intonatie waarbij de bezetton een symfonie lijkt. Nu is men geëvolueerd: de cursus is vervangen of wordt geïllustreerd door een powerpoint-presentatie.

De manier van lesgeven is in de loop van de jaren sterk verbeterd onder impuls van gewijzigde opvattingen over doceren en dankzij de technologische mogelijkheden. Bovendien stelt de universiteit haar docenten enorme mogelijkheden ter beschikking via Toledo en ook de uitrusting van auditoria met allerlei technische hulpmiddelen komt het lesgeven ten goede. Toch ontbeert het professoren nog al te vaak aan ambitie om — naast baanbrekend onderzoek — voldoende aandacht te besteden aan de vorm van hun colleges. De docentenevaluatie die dit jaar op punt wordt gesteld is van cruciaal belang, evenals het feit dat die evaluatie eindelijk zal meetellen in het al dan niet promoveren van docenten. Hopelijk kan de docentenevaluatie de broodnodige doorslaggevende stimulans betekenen voor professoren om ook te willen uitmunten wat het lesgeven betreft en niet enkel op onderzoeksgebied. Vrijblijvende cursussen inrichten voor docenten ter bijscholing volstaat hoegenaamd niet, hoewel het een nobel initiatief betreft. Zolang professoren niet verplicht worden het doceren au sérieux te nemen als een evenwaardig onderdeel van hun takenpakket, zal het stiefmoederlijk behandeld worden.

Professoren werden tot nog toe niet getoetst op hun vaardigheid om vakkennis aan studenten door te geven. Pijnlijk tekenend voor de leemte was de sessie 'Innovatieve werkvormen' op *De dag van de docent*. Enkele docenten kwamen overenthousiast uitleggen op welke originele wijze zij hun lessen gaven en hoe zij hun studenten wisten te boeien. Het overgrote deel van de tips die ze met onverholen fierheid meegaven ("Kraak je studenten niet af!") was terug te brengen tot zelfs maar de basisrichtlijnen die leerkrachten in spe meekrijgen tijdens elke Academische LerarenOpleiding (ALO) van pakweg de K.U.Leuven.

Er is nood, onder welke vorm dan ook, aan een soort ALO op maat van professoren. Doceren kan je leren.

Simon Horsten

(Dit is een opinie-artikel, door de auteur geschreven ten persoonlijke titel)

De waarde van een doctoraat ter discussie

Studenten die doctoreren hebben binnen de universiteit een apart statuut. Zo worden ze niet in alle gevallen als studenten beschouwd en doen ze vooral onderzoek in plaats van colleges te volgen. Maar wat gebeurt er na het behalen van de doctorstitel — en vooral: wat is die titel waard?

Simon Horsten

Een tijdje geleden werd op de nationale krantenpagina's een kleine maar vurige polemiek gevoerd onder de noemer 'Waarde van een doctoraat'. Er was namelijk een gewijzigde situatie opgemerkt: waar in 1991 slechts 480 doctoraten werden afgeleverd door de Vlaamse universiteiten, bleek dat in 2002 bijna het dubbele te zijn. Vroeger konden gedoctoreerden vrij gemakkelijk een functie binnen de academische wereld bemachtigen, waarin ze zich toch al jaren bewogen tijdens het maken van hun doctoraat. Het aantal plaatsen voor docenten en onderzoekers groeide echter niet in even sterke mate als het aantal gedoctoreerden, zodat velen de laatste jaren professioneel onderdak moesten zoeken buiten de academische wereld. De privésector verwelkomde hen echter niet met open armen. Michel Albertijn, coördinator van een onderzoeksbureau, legde in een opiniestuk in *De Standaard* uit waarom: "Meestal zijn het knappe koppen, maar vaak kunnen die jonge (en niet zo jonge: velen zijn de dertig gepasseerd) doctorandi eigenlijk weinig ervaring in de schaal leggen." Doctorandi weten, zoals de gemeenplaats zegt, 'ontzettend veel over ontzettend weinig', en dat maakt weinig indruk op iemand uit de arbeidsmarkt als Albertijn. Meer zelfs, hij stelt zich luidop de vraag of "het doctoraat nog de beste wijze (of zelfs maar een goede wijze) is om onze high-potentials voor te bereiden. Tenslotte is het tot een goed einde brengen van één uitgebreid onderzoek ook weer niet zo'n prestatie."

Niet iedereen kon lachen met die weinig vleiende woorden — niet het minst de departementale coördinator van de doctoraatsopleiding bij geschiedenis, Patrick Pasture. Die legt er de nadruk op dat doctoraten net *niet* tot overgespecialiseerde en wereldvreemde deskundigen leiden. Pasture stelt dat verschillende competenties aandacht krijgen bij een doctoraatsopleiding: de

(foto Nele Van Doninck)

doctorandus leert artikels en boeken schrijven — waarbij leesbaarheid volgens hem een niet onbelangrijke voorwaarde is — leert zijn talen en menselijke vaardigheden op verschillende internationale congressen en organiseert vaak zelf een congres, ook op praktisch niveau. Bovendien doen ze "erg nuttige onderwijservaring op" door hoorcolleges of praktijkseminaries te geven. Kortom, Pasture beweert dat doctorandi

"Een doctoraat is ook weer niet zo'n prestatie"

"allerminst de kneusjes zijn waarvoor zij worden gehouden." Als hij zelf een werkgever was in een niet-academische omgeving, zou hij "voor een functie die intelligentie, kritische zin, doorzettingsvermogen, zelfstandigheid, originaliteit, communicatievaardigheid, organisatievermogen en praktische zin vereist zelfs actief op zoek gaan naar een doctor."

Niet alleen in België schijnt de discrepantie tussen wat doctors kunnen en wat werkgevers willen zo problematisch voor de arbeidsmarkt. Volgens het Promovendi Netwerk Nederland (PNN), een Nederlandse organisatie die zich bezighoudt met 'promo-

vendi' (zie kader), zijn enkel chemiebedrijven en bedrijven die wetenschappelijk onderzoek doen blij met doctors, precies omdat daar nood is aan gespecialiseerde kennis. Bepaalde bedrijven zouden er zelfs van uit gaan dat gedoctoreerden minder geschikt zouden zijn voor bepaalde posities, onder andere omdat ze niet in teamverband zouden kunnen werken.

Om de kritiek de kop in te drukken, werkt de K.U.Leuven aan een competentieprofiel voor doctorandi (zie onder). Het is vooral de bedoeling de perceptie dat doctors vakidioten zouden zijn, uit de wereld te helpen.

Wat?

In Nederland en België wordt een verschillende terminologie gebruikt. In België is een doctorandus de tegenhanger van de Nederlandse promovendus, en het betekent letterlijk 'hij die doctor moet worden'. Onze noorderburen gebruiken het woord doctorandus echter voor iemand die 'tot de promotie toegelaten is', wat gewoon wil zeggen dat hij zijn universitaire studies heeft afgerond. Een 'licentiaat', dus. De vaak gebruikte afkorting ervan is drs. Met andere woorden: Drs. P. heeft een minder hoge graad dan wij altijd al dachten.

"Doctoraat is een signaal"

Wordt een doctoraat gewaardeerd op de arbeidsmarkt? Achiel Baeten, directeur Recruitering & Selectie bij selectiebureau Hudson/De Witte & Morel meent dat iemands persoonlijkheid voor de meeste functies veel zwaarder doorweegt.

Veto: *Is een doctorstitel nog van belang?*

Achiel Baeten: «Eigenlijk is een doctoraat enkel belangrijk voor onderwijs- en onderzoeksfuncties. Daarbuiten zijn persoonlijkheid en competenties veel doorslaggevend. In een wereld waar de *know-how* zeer snel verandert, moet je vooral bereid zijn om bij te leren. Zoniet is je kennis binnen de kortste keren hopeloos verouderd, doctoraat of niet.»

Veto: *Er studeren steeds meer doctors af en die komen vaak niet in onderwijs of onderzoek terecht. Hebben zij dan een goede keuze gemaakt?*

Baeten: «Dat hangt ervan af. Een doctoraat is een signaal. Het geeft een richting van interesse aan. Iemand met een doctoraat denkt vaak theoretischer of conceptueler. Bij sommige functies is dat een voordeel, bij andere eerder een tegenindicatie. Mijn zoon werkt bijvoorbeeld bij Woestijnvis en ik kan me inbeelden dat ze daar niet op zoek zijn naar theoretici. Daar hebben ze echte *field workers* nodig. Je kan een doctoraat dus zien als een soort intuïtieve preselectie.»

Veto: *Een doctoraat is eigenlijk een aanvullende studie. Hoe staat de arbeidsmarkt tegenover aanvullende studies in het algemeen?*

Baeten: «Als die aanvullende studie complementair is met het eerder behaalde diploma, biedt ze zeker een meerwaarde. Een psycholoog met een Vlerick-diploma op zak, heeft dikwijls een streepje voor. In onze branche wordt een Master in de Personeelwetenschappen (Universiteit Antwerpen) sterk gewaardeerd.»

Veto: *Soms studeren studenten verder omdat ze nog geen zin hebben om te gaan werken. Worden ze daar op afgerekend?*

Baeten: «In een gesprek merk je snel of het specialisatiejaar een grondigheidsstudie was of niet. Helaas kiezen veel studenten niet doelbewust. Ze worden daar niet op afgerekend, maar een surplus biedt het natuurlijk ook niet.»

(dcs)

DOCTOREREN IS MEER DAN ACADEMISCHE BEZIGHEIDSTHERAPIE

Van onderzoek tot zelfmanagement

Doctorandi zijn vakidioten: intelligent, maar overgespecialiseerd. Ze missen beroepservaring en bezitten weinig algemene vaardigheden naast de academische. Maar dat is een verkeerd beeld volgens Sam Michiels, vertegenwoordiger van het academische personeel. 'Door het opstellen van een competentieprofiel laat je zien dat doctoreren meer is dan puur een academische kwestie.'

Maarten Goethals

Sam Michiels: «Een competentieprofiel is een identificatie van de belangrijkste capaciteiten die doctorandi zouden moeten aanleren en bezitten. Het is niet meer en niet minder dan dat. Enquêtes leerden ons welke competenties van belang zijn voor de industrie, de overheid en de onderwijswereld. De commotie in de pers deze zomer rond de waarde van het doctoraat (*In de Standaard* verschenen enkele kritische artikels over het belang van een doctoraat, red.) bevestigde de vraag naar een bredere profilering van het doctoraat.»

KERNTAKEN

Veto: *Hoe draagt een competentieprofiel daartoe bij?*

Michiels: «We willen een nieuw beeld creëren en een stuk bewustwording realiseren, zowel onder de doctorandi als in het bedrijfsleven. Dikwijls ziet men het doctoraat als puur tijdsverlies. Want je specialiseert je in een bepaald domein waar de meeste sectoren niet in geïnteresseerd zijn. Door een competentieprofiel op te stellen, kan je laten zien dat een doctoraat meer inhoudt dan puur academische en technische vaardigheden zoals het schrijven van papers en het geven van voordrachten. Intellectuele en academische capaciteiten verwacht iedereen, maar een doctoraat is meer dan dat. Je leert er contacten leggen, een groep coachen en jezelf managen.»

«Dat soort ideeën hebben we dan trachten samen te vatten in een profiel dat bestaat uit vijf algemene capaciteiten: academische en technische competenties, intellectuele capaciteiten, leiderschap en management, persoonlijke effectiviteit en relationele vaardigheden. Deze vijf hebben we trachten te koppelen aan de dagelijkse activiteiten waarmee een doctoran-

us bezig is. De kern van de zaak is nu dat men, eenmaal gedoctoreerd, deze vaardigheden zal meenemen als men gaat solliciteren en zichzelf daardoor beter kan verkopen. De industrie ligt niet wakker van mensen die overgespecialiseerd zijn, maar deze profielen zeggen nu juist wat men *meer* heeft geleerd.»

Veto: *Hoe wordt deze visie binnen de K.U.Leuven geïntegreerd?*

Michiels: «Wat we momenteel aan de K.U.Leuven doen, is het doctoraatsreglement hertekenen. Er komt een nieuwe versie. Als je het oude bekeek, dan merkte je juist die eenzijdigheid, namelijk dat doctoreren enkel een puur academische oefening was. Bedoeling nu is om die visie achter de competentieprofielen, die we ook ter sprake hebben gebracht tijdens de openingspeech van het academiejaar, mee ingang te laten vinden in het reglement. Je moet natuurlijk een aantal kerntaken blijven vervullen tijdens het doctoreren, maar daarnaast moet je ook actief bezig zijn met die andere competenties. Naast een formeel aftoetsen van een aantal activiteiten, is er nu ook dat tweede aandachtsluik. Hierbij is de samenwerking met de promotor belangrijk. We beseffen natuurlijk ook dat dit alleen niet voldoende is. Het is niet omdat je iets in een reglement zet, dat het daarom in orde is.»

U.Z. GASTHUISBERG EN ALMA SLAAN DE HANDEN IN ELKAAR:

Is het eten nog niet gereed?

Na het vertrek van de voorzitter van haar Raad van Bestuur zag Alma zich nu verplicht ook Mathijs Houben, de manager van Alma II, te laten gaan. Er waait een frisse wind door Alma, dat bewijzen de ambitieuze verbouwingsplannen voor Alma III.

Ilse De Witte

Er heerste al langer ontevredenheid onder het personeel in Alma en dus kwam het ontslag van Houben niet helemaal onverwacht. De doorgevoerde rationalisatie van het restaurant, werd niet altijd even warm onthaald. Jef Van Eynde, algemeen directeur van Alma vzw, verklaart dat "Mathijs Houben Alma II gemaakt heeft tot wat het vandaag is." Toch bleek de positie van Houben onhoudbaar. Een goede relatie met het personeel is voor elke manager immers essentieel. Maar samen met het recente vertrek van Hedwige Nuyens als voorzitter van de RvB van Alma, betekent dit dat er twee belangrijke posten vrij kwamen. Voor de managersfunctie werd een vacature uitgeschreven en is het nog wachten op een geschikte kandidaat. De voorzittersfunctie voor de Raad van Bestuur (RvB) van Alma werd wel al ingevuld. Hiervoor werd beroep gedaan op het hoofd van de facilitaire diensten van Universitaire Ziekenhuizen (U.Z.) Gasthuisberg: Luc Vanhaverbeke. Hij werd op voorlopige basis aangeduid als voorzitter; volgend jaar zal zijn positie geëvalueerd worden.

Met de aanstelling van Vanhaverbeke geeft Alma een duidelijk signaal. Een nauwere samenwerking met U.Z. Gasthuisberg zal hierdoor haast vanzelfsprekend worden. Er bestaat al een taakverdeling tussen Gasthuisberg en Alma op bepaalde vlakken. Om bij leveranciers goedkopere prijzen te kunnen bedingen werken de aankoopdiensten bijvoorbeeld samen. Een medewerkster van Alma is verantwoordelijk voor de aankoop van alle voeding; een medewerker van U.Z. Gasthuisberg heeft alle niet-

voeding onder zijn hoede. De toekomst zal uitwijzen of het U.Z. en Alma nog nieuwe mogelijkheden zien tot meer doorgedreven samenwerking.

GOEDKOOP

De meeste studenten weten de goedkope maaltijden van Alma wel te smaken. Dat wil niet zeggen dat Alma op zijn lauweren mag rusten. De Leuvense studenten zo goedkoop mogelijk voeden is de missie en bestaansreden van Alma. Daardoor kan het bedrijf prijsstijgingen van grondstoffen niet steeds doorrekenen in de maaltijdprijzen. De Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) voorziet dan ook ongeveer veertig procent van haar subsidies voor Alma. Sinds 2002 moet Alma jaarlijks twee procent van haar subsidies inleveren (voor 2002 ging ongeveer 44 procent van de subsidies van RvS naar Alma). Van Eynde benadrukt dat Alma, net als elk ander bedrijf, geconfronteerd wordt met uitdagingen en dat Alma zichzelf permanent de vraag moet stellen op welke gebieden verbetering mogelijk is. In 2008 ligt de beheersovereenkomst voor Alma opnieuw op onderhandelingstafel, waarin een (middel)langetermijnvisie zal worden vastgelegd voor Alma. Dat wil zeggen dat er in de loop van het komende academiejaar zal worden gediscussieerd over de prioriteiten van Alma en hoeveel geld daar precies tegenover moet staan. Alma zal wellicht haar beste beentje voorzetten om zichzelf te bewijzen en zoveel mogelijk geld binnen te rijven. Ook studenten zien de prijs van de maaltijden liever niet stijgen. De vraag is natuurlijk hoeveel geld er echt nodig is om de prijzen te drukken en hoe ver Alma moet gaan om méér te betekenen voor studenten dan een goedkope eetgelegenheid.

Fuiven in Alma

Niet enkel aan de top van Alma beweegt er wat. Ook het concept Alma is onderhevig aan veranderingen. De tendens dat Alma naast een eetgelegenheid ook een ontmoetingsplaats wil zijn, wordt verder uitgewerkt. Net zoals de vernieuwde Alma II, zou Alma III in de toekomst haar deuren willen openen voor studentikoze evenementen. Onder Alma III bevindt zich het RecreatieCentrum van Cité (RC-bar) — momenteel in handen van Raad voor Studentenvoorzieningen — volledig ter beschikking van de studenten van de residentie. De RC-Bar zal omgebouwd worden tot polyvalente zaal en Alma zal in nauwe samenwerking met de studenten deze zaal beheren. Overdag wil Alma de RC-bar uitbaten, terwijl de studenten 's avonds de bar kunnen blijven gebruiken.

Daarnaast wil Alma de nodige aanpassingen doen aan het restaurant zelf, om op die manier tegemoet te komen aan een bestaande behoefte op de campus Heverlee aan ruimte om activiteiten te organiseren. Aanvankelijk werd het tekort aan theaterzalen in het Leuvense als één van de redenen geformuleerd, maar die bestemming wordt nu niet meer expliciet vermeld. Vreemd genoeg wordt nu plots geopperd dat de ruimte ook fuiven moet kunnen huisvesten. Terwijl dat aanvankelijk nooit ter sprake kwam. Daarom zal het vaste tapijt — dat erg onveilig is voor grootschalige fuiven — moeten wijken voor een brandveilig alternatief.

SPONSORS

De hulp van de Raad voor Studentenvoorzieningen (RvS) en het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu) van de K.U.Leuven werd ingeroepen om elk een schijf van 50.000 euro ter beschikking te stellen. Alma zelf zou 50.000 euro uit haar reserves halen. Oorspronkelijk werden verbouwingen in Alma III voorgesteld om het restaurant toegankelijk te maken voor rolstoelgebruikers, maar gaandeweg werden de plannen ambitieuzer en de op stapel staande verbouwingen kostelijker. Om de volledige kost van de geplande investering te financieren, rekt Alma nu ook op sponsoring van buitenaf. "De aanpassingen om Alma III geschikt te maken voor fuiven, zullen echter niet ten koste gaan van het eigen cachet van Alma III," aldus Van Eynde. Aangezien Alma III niet in de binnenstad gevestigd is, zal er alvast minder rekening gehouden moeten worden met geluidsoverlast voor de buurtbewoners: een heikel punt bij het organiseren van fuiven in Alma II.

STUDENTEN NEMEN DIVERSITEITSBELEID VAN K.U.LEUVEN ONDER HANDEN

Lege doos krijgt inhoud

De Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie (LOKO) zit de K.U.Leuven achter de veren om ervoor te zorgen dat het diversiteitsbeleid van de universiteit geen "lege doos" blijft. Binnen enkele weken komt LOKO naar buiten komen met een gefundeerde visietekst over het te voeren diversiteitsbeleid aan de K.U.Leuven.

Gertie De Fraeye & Ilse De Witte

Vorig jaar riep de K.U.Leuven de Stuurgroep Diversiteit in het leven om het diversiteitsbeleid transparant, zichtbaar en werkbaar te maken. Bovendien moest het beleid ook meer gedragen en gestuurd worden vanuit de basis. In de Stuurgroep zetelden afgelopen academiejaar twee studenten op informele basis, vanaf dit jaar moeten de studentenvertegenwoordigers verkozen worden door de Algemene Vergadering van LOKO.

Ihsane Chioua zal dit jaar de doelgroep allochtone studenten vertegenwoordigen en Barbara Artoos studenten met een functiebeperving. Het idee van de klankbordgroepen werd vorig jaar al geformuleerd, maar de concrete uitwerking ervan wordt dit jaar uitgebreid. Enerzijds bestaat dé allochtone student niet, noch dé student met een functiebeperving. Elke student komt andere obstakels tegen op zijn weg naar een diploma. De problemen zullen nooit op exhaustieve wijze in kaart gebracht kunnen worden. Toch lijkt het logisch dat er meer problemen zullen worden blootgelegd als er meer studenten bij betrokken worden. Anderzijds zorgt de representativiteit van de klankbordgroep voor een breder draagvlak bij de beoogde doelgroep.

Hoewel LOKO het doelgroepenbeleid niet wil beperken tot allochtone studenten en studenten met een functiebeperving, werden voorlopig slechts twee klankbordgroepen opgericht. Een eerste versie van de visietekst van LOKO over het doelgroepenbeleid wordt eerstdaags voorgelegd aan de leden van die klankbordgroepen.

ALLOCHTONEN

In de klankbordgroep voor allochtone studenten kunnen studenten problemen aanbrengen. Om een grote groep allochtone studenten te bereiken, werd de klankbordgroep in het leven geroepen. Via Ihsane kunnen ideeën doorgesluist worden naar de Stuurgroep Diversiteit.

Beleidsmakers zijn zich niet altijd bewust van de specifieke problemen van allochtone studenten. Een klankbordgroep is dus geen overbodige luxe. Zo werd vorig jaar het belang van meisjespeda's opgemerkt. Die maken het immers eenvoudiger voor moslimmeisjes om op kot te gaan.

Dit jaar werd al een ander heikel punt signaleerd. Veel allochtone jongeren vinden de weg niet naar de K.U.Leuven (of andere universiteiten) omdat jongeren en ouders niet voldoende geïnformeerd zijn. Bovendien is het hoognodig bij allochtone ouders een specifieke overtuigingskracht aan de dag te leggen om zoon of dochter te laten verder studeren. Een cursus academisch Nederlands kan ingevoerd worden om de overgang te vergemakkelijken en de slaagkansen van studenten te verhogen waarvan Nederlands niet de eerste taal is.

Een ander idee dat leeft onder de allochtone studenten, is de oprichting van een interfacultaire kring. Deze zal de ASL

(*Allochtone Studenten Leuven*) heten en de Turkse, Congolese en — toekomstige — Marokkaanse kringen overkoepelen.

Eind november, begin december zal er een infosessie plaatsvinden om zo veel mogelijk allochtone studenten te bereiken. Daar zal Ihsane uitleggen wat de mogelijkheden en toekomstplannen van de klankbordgroep precies zijn, en zal er ook een mailinglijst opgesteld worden om de aanwezigen blijvend te informeren. De meest geëngageerde studenten — idealiter een dertigtal studenten — zouden dan actief werken in de klankbordgroep om nieuwe ideeën te bespreken en door te spelen aan de K.U.Leuven. Natuurlijk blijft de klankbordgroep steeds open voor alle geïnteresseerden.

FUNCTIEBEPERKING

Deze week organiseert Barbara een infosessie over LOKO en de klankbordgroep voor studenten met een functiebeperving. Afgelopen week werd er een uitnodiging via elektronische weg verstuurd naar alle studenten van de omkaderingsgroepen voor studenten met een fysieke functiebeperving. Andere betrokken studenten zijn ook welkom.

In haar functie als studentenvertegenwoordiger wil Barbara een aanspreekpunt worden voor andere studenten met een functiebeperving. Omdat ze zelf deel uitmaakt van de beoogde doelgroep, denkt Barbara dat de drempel lager zal liggen voor studenten om problemen te bespreken. Heel wat problemen kent ze uit ondervinding. Een aantal problemen overschrijden specifieke handicaps, zoals toegankelijkheid van gebouwen en achtergelaten fietsen op een stoep die de weg versperren. Andere pro-

blemen hangen dan weer erg af van de aard van de functiebeperving. Daarom is het belangrijk zoveel mogelijk mensen aan te spreken, liefst vanop verschillende residenties en met een grote variatie aan handicaps. Zo bleek ondermeer dat Toledo ongeschikt is voor blinden om mee te werken. Zulke concrete moeilijkheden kunnen op de klankbordgroep verzameld worden en via Barbara doorgespeeld worden (aan de Stuurgroep Diversiteit en) aan de beleidsmensen van de K.U.Leuven. Alleen al de aanwezigheid van Barbara in rolstoel werkt op zich al sensibiliserend.

Bij de opening van het Van Dalecollege viel meteen op dat de dienst Studietoeladingsadvies — voor studenten met een functiebeperving geen onbelangrijke dienst — moeilijk bereikbaar is voor studenten met een fysieke handicap. Het personeel van de dienst wil vast en zeker de inspanning leveren om een trap af te dalen om deze studenten in de hal of mediatheek te ontvangen, maar ideaal is de situatie niet. LOKO wil een grootschaligere sensibilisering op gang brengen, waarvoor er al een aantal initiatieven op stapel staan.

Infosessie voor de studenten met een functiebeperving op dinsdag 14 november om 20u in MSI 0.20. Eerste klankbordgroep op 21 november om 20u in MSI 3.18. Geïnteresseerden kunnen best op voorhand verwittigen op barbara.artoos@gmail.com

Meer info over de infosessie en klankbordgroep voor allochtone studenten op ihsane.chioua@gmail.com

YEVGUENI BLOEDT VOOR STUDENTEN

"Mark Uytterhoeven is fan"

Er is veel veranderd sinds Evguenie Sokolov het Leuvense Interfacultair Songfestival won. Niet alleen de bezetting, maar ook de groepsnaam heeft de afgelopen zes jaar de nodige transformaties ondergaan. Maarten van Mieghem vervoegde zanger Klaas Delrue en toetsenist Geert Noppe. Het trio brak los uit het wereldje van Bekende Ex-Pedagogiestudenten en veroverde Vlaanderen als Yevgueni. In ruil voor een paar druppeltjes bloed kan je hen gratis zien optreden op donderdag in zaal Lido.

Bo Vanluchene

Voor Yevgueni verzwakte harten sneller zal doen slaan met een optreden voor BloedSerious, onderwerpen we frontman-opperhoofd Klaas Delrue nog snel aan een kruisverhoor. Voor ons zit een man die weliswaar zijn studententijd achter de rug heeft, maar zijn idealen nog lang niet verloren heeft.

Veto: Wat vind je zelf van BloedSerious?

Klaas Delrue: «Het is een zeer tof initiatief. Ik ben blij dat het optreden doorgaat. In mijn studententijd ben ik vaak bloed komen geven voor BloedSerious, maar nu is het alweer een tijdje geleden. Ik ben wat zenuwachtig, want toen was ik daar achteraf wel een beetje duizelig van. Vooral door de zenuwen op voorhand, denk ik. Maar de boodschap is natuurlijk dat iedereen bloed moet gaan geven. (lacht)»

Veto: In de pers worden jullie altijd omschreven als een Leuvense groep, maar eigenlijk zijn jullie van West- en Oost-Vlaanderen.

Delrue: «Dat is typisch. In West-Vlaanderen worden we dan weer beschouwd als een West-Vlaamse groep. We zijn eigenlijk een samenraapsel van Oost- en Westvlamingen.»

Veto: Hebben jullie nog een band met studenten?

Delrue: «Zeker. We kunnen voor sommige mensen met gemak doorgaan voor twintigers. Zo waren we gisteren op de Eregalerij (van Radio 2, red.) en daar werden we geportretteerd als een nieuwe, jonge groep. En dat terwijl daar negentienjarige Idolen rondliepen.»

"Mijn uitstraling werkt schijnbaar goed bij Bomma's"

Veto: Jullie zijn momenteel in de studio aan het werken voor de 'Moelijke Tweede'. Hoe vlot dat?

Delrue: «We zijn druk aan het opnemen. Over de vorige plaat waren we erg tevreden. Waar je toen op sommige plaatsen hoorde dat we een 'trio plus orkest' waren, zijn we nu meer een groep geworden. Nog een verschil is dat we nu een elektrische gitaar gebruiken. Ik denk dat dat voor veel mensen het ontbrekende element was bij Yevgueni. De plaat zal toegankelijker worden, maar met een ander algemeen groepsgeluid. Het heeft een artistieke meerwaarde, waardoor we volgens mij veel nieuwe mensen zullen aantrekken. Maar de vraag blijft of de fans van het eerste uur het zullen appreciëren.»

«Anderzijds zijn onze optredens nu ook niet analoog met de plaat en niemand heeft daar ooit teleurgesteld op gereageerd. Voor mensen die ons een beetje volgen, lijkt het

(foto Tom Aernouts)

juist heel simpel. We zijn gewoon een plaat aan het opnemen met de groep die zij live te zien krijgen.»

Veto: Werken jullie opnieuw samen met de producer Wouter Van Belle?

Delrue: «Inderdaad. Hij was alvast tevreden over onze demo. Het is inderdaad niet altijd even makkelijk om met hem samen te werken, maar de indianenverhalen die over hem de ronde doen, kan ik niet bevestigen. Hij is inderdaad zeer kritisch, maar dat is een deel van zijn job. Door zijn aanpak zijn in de studio soms muzikanten van de oorspronkelijke bezetting gesneuveld, maar bij mijn weten hebben die wel nog een mooie live-carrière gehad.»

Veto: Hoe slaagden jullie erin een optreden in de Laatste Show te versieren?

Delrue: «Het is een gegeerd programma, omdat het op een unieke manier een podium biedt aan muziekgroepen. Onze demo's werden geklasseerd tussen de vele andere. Toen kregen we de tip om onze cd rechtstreeks aan Mark Uytterhoeven te bezorgen. Hij werd meteen fan, maar de producer liet ons weten dat er een aanleiding moest zijn voor onze verschijning in De Laatste Show. Onze plaat was immers al een jaar uit.»

«Toevallig draaide toen net het programma De Grootste Belg. De bijnaam van laureaat Eddy Merckx is de kannibaal, toevallig een nummer op onze gelijknamige plaat. We zijn

toen nog de nacht voor de finale van De Grootste Belg de studio ingetrokken om een op Merckx geïnspireerde bewerking van Kannibaal te maken. We maakten twee versies: één voor als hij zou winnen en één voor als hij zou verliezen. Op dat moment wisten we immers nog niet wie de Grootste Belg zou worden. De dag nadat de uitslag bekend was gemaakt, trokken we naar de VRT-gebouwen met ons nummer op gekopieerde cd's, maar het werd helaas op geen enkel radiostation gedraaid.»

«Voor Uytterhoeven was het echter een bevestiging van zijn vertrouwen in ons. Ik denk dat hij voor de eerste keer in de geschiedenis van De Laatste Show zijn muzikale mening heeft opgedrongen aan zijn muziekredactie en zo zijn we toch nog uitgenodigd. Ik was enorm zenuwachtig bij de opnames. Gelukkig krijg ik op zo'n momenten een intens kalme uitstraling, wat schijnbaar wel werkt bij de bomma's. Het is geen flitsende show geweest, maar we hebben er wel veel reacties op gekregen en er veel bekendheid door verworven.»

SEXY TAPSTER

Veto: Voor Nederlandstalige muziek is er geen grote markt. Hebben jullie nooit overwogen om over te stappen op Engels?

Delrue: «Ik twijfel een beetje aan de kwaliteit van mijn Engels en daarom ben ik gestopt met het schrijven van Engelstalige nummers. Als ik iets zing, wil ik het liefst zelf geschreven hebben. Nu begint het weer te kriebelen, omdat ik een vriendin heb die gedeeltelijk Engelstalig is. Door haar ben ik veel taalvaardiger geworden. Op een zwak moment durf ik het wel eens commercieel te bekijken: misschien loont het wel. Maar je moet al heel veel pretentie hebben om te beslissen in het Engels te schrijven, enkel om daarmee een grotere markt aan te boren.»

«Ik haat het enerzijds dat we zo als subcategorie behandeld worden omdat we in het Nederlands zingen, terwijl mijn grote voorbeelden net mensen als Nick Drake, Johnny Cash, Renaud, Tom Waits en zelfs Suede zijn. Anderzijds krijgen we zo meer kansen, zoals toen we gevraagd werden voor Zo is er maar één. Onze goede vriend Milow heeft het daar iets moeilijker mee, omdat hij in het Engels zingt.»

Veto: We hebben ons trouwens laten vertellen dat het nummer 'Sara' over een Leuvense meisje gaat?

Delrue: «Ze was niet afkomstig uit Leuven, maar ze tapte wel in de Kaffaer. Dat was een café op de hoek van de Parkstraat. Vroeger was het dubbel zo klein, en gigantisch vuil en donker. Kortom, daar zaten de pedagogen. Wij hadden toen geen geld voor een echte fakbar, dus de Kaffaer werd het middelpunt van al onze activiteiten. In die periode begon ik liedjes te schrijven en 'Sara' is één van de eerste teksten die ik schreef. Eigenlijk gaat het nummer over het einde van de studententijd en Leuven in het algemeen, maar als je dat kan ophangen aan een sexy tapster, is dat gewoon boeiender.»

Yevgueni treedt donderdag op in de Lido op 16/11. Meer info en volledig programma BloedSerious terug te vinden op www.landbouwkkring.be/bloedserious

LUDIEKE RANDACTIVITEITEN EN CONCERTEN

BloedSerious!

Omdat niet enkel hoop doet leven, wordt deze week voor de achttiende keer op rij BloedSerious georganiseerd. Een week vol activiteiten opgezet door de LBK en Medica, met als hoofddoel de studenten de 'schrik voor de prik' te laten verliezen.

Wouter Decoster

Het prikwindje stelpen is zo gebeurd, BloedSerious gaat een hele week door. Onder het mom: "Bloedgeven doe je niet alleen," kan men zijn aftapgedrag afstemmen op een professor of Bekende Vlaming naar keuze. Frontman Klaas Delrue van Yevgueni zal op maandag alvast paraat staan om 15 uur aan het bloedtransfusiecentrum van Campus Gasthuisberg. Studenten die het niet eens zijn met de verkiezingsoverwinning van Louis Tobback, kunnen op dinsdag de kans aangrijpen om het bloed van de Leuvense burgemeester te zien vloeien.

De minder op sensatie beluste studenten kunnen misschien aangetrokken worden door dubbeltickets voor het optreden van Bart Peeters, gratis toegang tot de Blood on the dancefloor-TD of een zak vol verrassingen achteraf.

De organisatoren hopen een heroïsche afspraak met de

geschiedenis te maken door voor de eerste maal de kaap van de 2000 bloedgevers te overschrijden. Daarvoor werd alvast een indrukwekkend promotieapparaat in gang gezet. Advertenties waren afgelopen jaren al prominent aanwezig in kringblaadjes, flyers en banners kleurden het straatbeeld en piramides versierden de tafels in Alma. Dit jaar wordt er daarenboven een heus promotiespotje getoond in de auditoria.

ANGST

Deze mallemlen om studenten aan de spuit te krijgen is geen overbodige luxe. De vraag naar jong studentenbloed is groot. Hoofdverantwoordelijke Daan Van Brusselen legt uit dat er een nijpend tekort is: "Op dit eigenste moment bezit het Rode Kruis slechts de helft van de aan te raden voorraad bloed. Elke bloedgever levert ongeveer een halve liter bloed op. Die halve liter helpt meer dan één persoon. De plaatjes komen bijvoorbeeld terecht bij leukemiepatiëntjes en het plasma kan verwerkt worden tot bestanddeel van geneesmiddelen tegen pakweg tetanus en geelzucht. BloedSerious kan op korte termijn tegemoet komen aan een dringende vraag."

De hoofdbekommernis is echter de bloedvoorziening op lange termijn. BloedSerious helpt studenten over de drempel. "We willen tonen dat het niet zo erg is. De enkelingen die van hun stokje vallen of even wegzwijmelen, krijgen prompt een t-shirt van BloedSerious aangeboden." De randactiviteiten helpen om studenten hun angst te laten overwinnen. De week is ingekleurd met ludieke acties, maar de basis mag niet verloren gaan. De essentie blijft: "Uw bloed redt levens. Grijp de kans."

BloedSerious van 13 tot 16 november

Maandag 13/11:

8h30 tot 20h30: Campus Gasthuisberg (Bloedtransfusiecentrum)

Dinsdag 14/11

11h tot 19h: College De Valk

Woensdag 15/11

11h tot 19h: College De Valk

12h tot 20h: Sporthal De Nayer

Volledig programma op <http://www.landbouwkkring.be/bloedserious/>

VOORZITTER EUROPESE COMMISSIE AAN DE UCL

Barroso wil een Europees gezicht creëren

Niemand minder dan José Manuel Barroso, die als voorzitter van de Europese Commissie een topfunctie bekleedt waar onze eigen Verhofstadt ooit van droomde, kwam vorige woensdag voor een conferentie naar de Universit  Catholique de Louvain-la-Neuve (UCL). Hij sprak er over de toestand en toekomstplannen van de Europese Unie, en liet daarbij ook de universiteiten niet ongemoeid.

Sofie Wauters & Gertie De Fraeye

Tot in de nokken was de grootste aula van de UCL gevuld met studenten en professoren. Alle ogen waren die avond dan ook gericht op Barroso. Hij toonde zich een begeistert spreker die niet vastzit in zijn ivoren toren. Ondanks de grote impasse waarin de Europese Unie momenteel verkeert, bleef hij met een onwrikbaar positivisme zijn Unie verdedigen.

Barroso kaartte eerst de culturele problemen van de globalisering aan. De voorzitter hamerde erop dat Europa niet bang moet zijn om mee te gaan in deze tendens. Een betere samenwerking tussen de Europese instellingen zou een eerste stap in de goede richting zijn. Barroso meent immers dat het protectionisme achterhaald is en precies een open geest de aanzet moet geven tot een sterker Europa. Het ultieme doel is immers een 'Europees gezicht' te creëren.

Felle kritiek kwam er op de grote Europese universiteiten en hun concurrentieslag. Barroso ijvert dan ook voor een grensoverschrijdende samenwerking tussen de Europese

instellingen. Voor wetenschappelijk onderzoek bestaat er zelfs geen overkoepelende Europese instelling die kan opboksen tegen de Amerikaanse. Waarom is Europa de droombestemming voor zoveel voetballers, maar laat ze haar beste wetenschappers met een *one way ticket* naar de Verenigde Staten vertrekken? Het creëren van optimale omstandigheden voor wetenschappelijke netwerken binnen Europa zou deze vaandelvlucht moeten afremmen.

Economisch heeft Europa volgens Barroso echter alle redenen tot tevredenheid, onder andere dankzij het dalende

werkloosheidscijfer. Toch kan de economie nog versterkt worden: zo moet er volgens hem  n Europese strategie komen inzake het energiebeleid. Ook in de buitenlandse politiek is een drastische eenmaking nodig. De Europese leiders moeten  n stem laten horen om meer gewicht te kunnen leggen in de mondiale schaal. Of zoals hij het zo mooi en krachtig stelde: "Ensemble, nous pouvons vaincre."

DONDERWOLK

Ondanks de vele positieve noten in Barroso's discours, uit hij toch ook een zekere bezorgdheid. De angst voor terroristische aanslagen en de klimaatsverandering hangen immers als een grijze donderwolk boven ons hoofd. In het vragenronde kregen studenten de ultieme kans om te peilen naar enkele heikele thema's, zoals de invoer van landbouwproducten uit ontwikkelingslanden. Er werd kritiek geleverd op de overrompeling van derdewereldmarkten door onze producten, waarrond 11.11.11 de komende weken campagne voert. Barroso verdedigde de Unie door te stellen dat Europa meer landbouwproducten importeert uit de ontwikkelingslanden dan de VS.

Wanneer Barroso nog gevraagd werd waarom Frankrijk en Nederland de Europese grondwet met een duidelijke 'neen' hebben beantwoord, minimaliseerde hij het belang van de referenda. We kunnen ons echter afvragen waarom onze bureaus zo tegen die Europese Grondwet zijn, terwijl we er allen beter van zouden moeten worden? Het Europese schaakspel is pas begonnen.

(foto Michiel Humblet)

PRESIDENTSVERKIEZINGEN IN CONGO

Nieuwe start voor Congolese universiteiten?

Binnen enkele dagen worden de langverwachte verkiezingsuitslagen bekend gemaakt. Het is een mijlpaal in de geschiedenis van het land en de Congolese universiteiten spelen een belangrijke rol spelen in het democratiseringsproces.

Tatiana De W e & Gertie De Fraeye

Hoewel de aanhangers van Kabila en Bemba dit weekend hun strijd nog uitvochten in de straten van Kinshasa, hoopt de gewone bevolking op grote veranderingen dankzij de verkiezingen. Maar daarvoor is meer nodig dan een democratische regering. De nieuwe regering wordt algemeen beschouwd als een overgangsfase. De echte transformatie wordt pas binnen vijf jaar verwacht bij de volgende verkiezingen. Structurele veranderingen in het beleid zijn vereist om de corruptie tegen te gaan en de Congolese maatschappij te hervormen.

GEEN SUBSIDIES

Ook het onderwijs en de universiteiten moeten zien te overleven in erbarmelijke omstandigheden, getuigt Blanche Boost van 11.11.11. Leraars en professoren moeten net zoals andere overheidsfunctionarissen rondkomen met enkele dollar per maand. Zonder een financiële opwaardering van deze beroepen kunnen ze onmogelijk naar behoren werken en zal corruptie schering en inslag blijven. Diploma's worden op dit moment regelmatig 'verkocht'. Niet alleen voor lonen is er te weinig geld: de gebouwen zijn vervallen, andere materiële infrastructuur is er niet en ook zijn er amper bibliotheken. Toegang tot het internet zou al een grote stap voorwaarts betekenen.

Studenten in Katanga leven in hangars,

Lovanium in Kinshasa

De K.U.Leuven heeft een bijzondere band met de universiteit van Kinshasa. In 1954 richtte onze Alma Mater er de eerste volwaardige universiteit van Midden-Afrika op. Ondertussen, enkele grote hervormingen later, heet ze UNIKIN, *Universit  de Kinshasa*.

want er zijn geen residenties en heel wat studenten komen van het verre platteland. De aula's van de *Universit  de Kinshasa* (UNIKIN) moeten 30.000 studenten onderbrengen, terwijl er slechts plaats is voor 6.500 studenten. De forse stijging van de studentenpopulatie is het gevolg van de snelle bevolkingsgroei in Congo en het prestige van een universitaire diploma.

De studenten zijn er genoodzaakt bij te klussen om hun studies te financieren. Het inschrijvingsgeld bedraagt er gelukkig slechts het symbolische bedrag van tien euro, maar de totale kostprijs ligt veel hoger. Maar er zijn geen subsidies, waardoor onder meer geen grondig wetenschappelijk onderzoek mogelijk is. Veel studenten nemen dan ook hun toevlucht naar het buitenland zonder terug te keren. Deze *braindrain* moet omgekeerd worden. Het onderwijsniveau bevindt zich bijgevolg op een dieptepunt, de graad van analfabetisme in het binnenland bedraagt volgens een ruwe schatting maar liefst zestig procent. De onderwijssituatie was ooit anders, maar door de aanslepende burgeroorlogen is veel verloren gegaan. De oudere generaties zijn opmerkelijk beter opgeleid. Het verouderd professorenkorps gaat nu met pensioen en moeten vervangen worden door de nieuwe lichte studenten. Vaak hebben zij nog geen doctoraat behaald en worden ze toch al ingezet omwille van het nijpende tekort aan lesgevers en kennis.

BELGIË STEUNT

Congo krijgt inzake onderwijs een duwtje in de rug door een aantal projecten die in België op touw zijn gezet. Congolese doctoraatsstudenten krijgen de kans om hier hun studie af te maken. Louis Kipata Mwabanwa is twee maanden geleden in Leuven gearriveerd om hier een doctoraat in Geologie af te werken. Daarna keert hij met zijn opgedane kennis naar Congo terug om zich in te zetten voor zijn land. Zijn beurs kreeg hij van het samenwerkingsproject van de VLIR-UOS en het CUD, de ontwikkelingsafdelingen van respectievelijk de Vlaamse en Franstalige Interuniversitaire Raden. Deze aanpak wordt ook gesteund door de federale regering. Armand De Decker, Minister van Ontwikkelingssamenwerking, is bereid

hiervoor 1 miljoen euro op tafel te leggen in 2007. Vanaf 2008 wordt dit budget nog verhoogd.

Diploma's worden regelmatig verkocht

'Leerstoelen voor jonge academici in Congo' wil de vergrijzing van het academisch personeel van UNIKIN wegwerken door beurzen ter beschikking te stellen aan jonge academici. Dit project geeft begaafde afgestudeerden de kans een wetenschappelijke thesis te starten met een studiebeurs. Op die manier moeten ze niet buiten de universiteit aan de kost komen. Beursstudenten kunnen hun onderzoek lokaal starten. Hierna kunnen ze hun research logistiek bijwerken door een vervolmakingstage in België en inschakeling in een internationaal netwerk.

De Congolese Louis Kipata meent dat het niet zo slecht gesteld is met zijn land als door buitenlandse bezoekers steeds wordt gedacht. Hij gelooft in het potentieel en de vooruitgang van Congo, maar erkent ook dat daarvoor meer nodig is dan democratische verkiezingen. Vooral een mentaliteitsverandering onder de bevolking kan grote wijzigingen te weeg brengen. Enkel zo kunnen corruptie en andere destructieve praktijken verdwijnen. Ondanks alle moeilijkheden gelooft Louis Kipata met een onwrikbare overtuiging in de progressie van Congo. Een oorlog komt er volgens hem niet meer, omdat de internationale gemeenschap dat nooit zou laten gebeuren. Ze heeft immers 500 miljoen dollar geïnvesteerd in de verkiezingen, met een troepenmacht, verkiezingswaarnemers en logistieke steun.

CORRUPTIE

Bovendien zou de Congolese economie een boost kunnen beleven dankzij nieuwe investeringen. Deze financiële injecties zouden meer werkgelegenheid creëren en de staatsinkomsten verhogen, wat de armoede en corruptie zou terugdringen. Dat is echter geen eenvoudige opdracht. De perceptie van buitenlandse investeerders over de Congolese

republiek werd sterk beïnvloed door haar turbulente voorgeschiedenis. Daarom ontwikkelde Congo, om bedrijven te lokken, in 2002 een nieuwe ondernemingscode voorzien van een ondernemingsklimaat met een sterkere klemtoon op bescherming en zekerheid.

Het *Agence Nationale pour la Promotion des Investissements* of kortweg ANAPI doet eveneens een poging om die onzekerheid te kenteren. Deze organisatie legt de nadruk op het groeiend potentieel van Congo en tracht op die manier investeerders aan te trekken. Eén van Congo's troeven is haar strategische ligging die de grootste afzetmarkt in Centraal-Afrika vormt. Daarom is Congo geschikt voor grootschalige productie van goederen en diensten die bovendien geëxporteerd kunnen worden. De natuurlijke rijkdommen bieden het land bovendien talloze mogelijkheden in de mijnsector, de landbouw en op de energiemarkt. Nu moet de nieuwe regering het land correct en rechtvaardig besturen en Congo's rijkdom in haar volk investeren.

Studententaliteit

Louis Kipata Mwabanwa verblijft enkele jaren in Leuven voor zijn doctoraat in Geologie. Daarvoor studeerde hij aan de Universiteit van Lubumbashi. De universiteiten spelen volgens Louis Kipata een grote rol in de ontwikkeling. Het nieuwe Congo zal nood hebben hoogopgeleide academici. De universiteiten hebben altijd kritiek gegeven op de regering en haar geïnformeerd om een beter beleid te voeren voor een betere toekomst. Ook in de studentenverenigingen worden hierover activiteiten georganiseerd. In zijn eigen kring waren er conferenties over de ontwikkeling van het land en de plichten van de intellectuelen, over sociale ongelijkheid en mensenrechten. Jammer genoeg ontbreken de middelen om hun doelstellingen te verwezenlijken. Een andere positieve noot vanuit de studentenpopulatie is de opmerkelijke stijging van het aantal vrouwelijke studenten. Vroeger waren er zo goed als geen, nu maken ze volgens Louis Kipata toch al dertig procent uit van alle studenten.

SPORT EN SPUYE (3): AEROBIC

Als een eiland tussen oestrogenfjorden

De sportkaart die de Leuvense studenten zich kunnen aanschaffen voor amper zeventien euro geeft toegang tot een gevarieerd assortiment van 55 sporten. Een aanbod om u tegen te zeggen, misschien is aerobic wel iets voor u.

Eva Janssens & Ken Lambeets

Na een rugbysessie en een streepje kung fu achten we de tijd rijp voor een vrouwelijkere sport. Aerobic blijkt de perfecte keuze. Bij het betreden van de gymzaal wanen we ons als een eiland temidden van uitgestrekte oestrogenfjorden. Een mannelijke eenoog heerst hier soeverein.

Evelien, een Jennifer Lopez-imitatie, zal vanaf vandaag tot aan de kerstvakantie de lessen verzorgen. Ze wil meer Latin gaan dansen, dat op "algemene aanvraag". Veel meisjes fronsen de wenkbrauwen, al brengen enkelen hun van zeven ringen voorziene vingers met de nodige présence naar de borststreek. Hun geschminkte kijkers richten ze naar de hemel, om Hem te danken. De in minder getalen opgekomen jongens, minder dan drie procent der aanwezigen, zijn niet zo opgelucht wanneer Evelien zegt dat we meer van uit de heupen gaan werken, en dat gevoel voor ritme daarbij een primaire vereiste is.

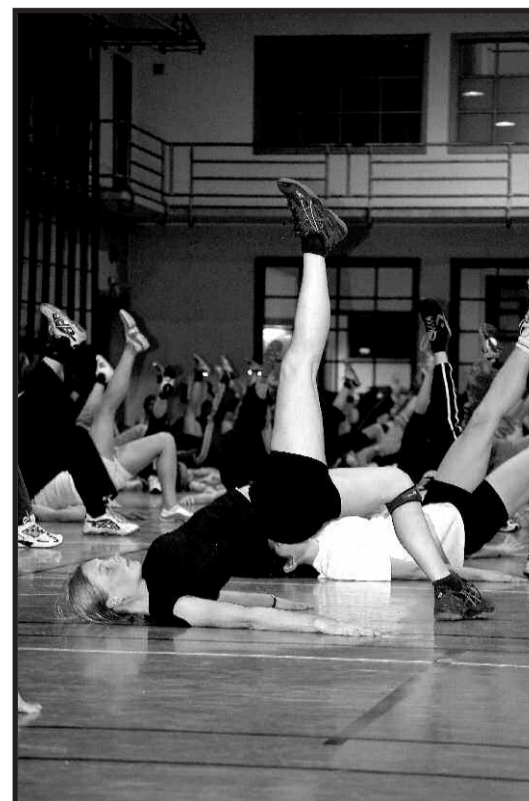
De opwarming begint gelukkig met traditionele spronggetjes en huppelpasjes. Deze maat zijn we meester: een makke, maar toch inspannend. Groot is onze consternatie wanneer het bekken wordt losgegooid: honderd bipsen bewegen synchroon van voor, naar rechts, naar achter en naar links. Voorbeelden genoeg om na te bootsen, en dat is nodig: deze oefeningen blijken geen sinecure voor de doorsnee testosteronbom. Let wel, wij zijn slechts onderzoeksjournalisten. De echte vetzakken staan aan het raam te gluren naar bezwete t-shirts, en vooral naar wat zich daar onder beweegt. Gewoon schandelijk.

BLINKENDE BENEN

Een wekelijks wederkerend procédé zijn de buikspier-oefeningen. Tijdens de sit-ups horen we menig vrouwemans kreunen en zuchten. Wanneer we plat op de rug liggen en de benen in de hoogte moeten steken, loopt het helemaal fout: pardoes vallen zij één voor één op de grond. Op luchtfietsen zijn de jongedames dan weer wel voorzien: geschoren blinkende benen doorklieven de lucht als waren het Tom Boonens eigenste stengels. Enkel de drinkbus ontbreekt nog.

Genoeg, zo vindt de Latin-babe. Tijd voor het echte werk. Iedere aerobic-les wordt er een dansje aangeleerd dat je op het einde van de les meester bent. Een zelfgemaakt cd'tje wordt in de daartoe bestemde gleuf gedeponerd. Dat is de cd-speler niet ontgaan: het weigert het schijfje op de correcte manier te laten wentelen en hervormt de zwoele, ritmische latino-klanken in *hardcore beats*. Op deze experimentele klanken weigert Evelien ons een dansje aan te leren en vanaf dan speelt er zich een ware strijd af: Evelien tegen de machine. Een aangename verpozing voor de dansers ontardt via genadeloos gelach in een quasi eindeloos gezucht. Na twintig minuten komt er eindelijk de nodige click bij de chick: misschien eens een legale cd proberen?

Dat Jennifer Lopez door de boxen galmt, kan geen toeval heten. In het resterende kwartier worden we onder-

(foto's Tom Aernouts)

gedompeld in zuiderse danspasjes. Wanneer Jennifer meedeelt dat iedereen zijn eigen stijl moet ontwikkelen, zien we het helemaal niet meer zitten. Het gaat snel nu: links, rechts, rechts, links, boven. Wij botsen, en dat is onze eigen schuld. Zich motorisch gehandicapt voelen is een eufemisme voor onze toestand. We begrijpen de aanwezige geslachtsverhoudingen volkomen.

Heel snel zit de les er al weer op. Evelien verontschuldigt zich voor het kapotte schijfje en ze belooft dat het de volgende keer wel latino zal spuien. God vergeeft, en wij ook. Maar dat het geen tweede keer gebeure!

Iedere dinsdagavond wordt er getraind in de grote zaal van het gymnasium, tussen 18.00 en 19.00

Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort • Kort

VVS tegen nieuw decreet lerarenopleiding

In het Vlaams Parlement werd vorige donderdag over een decreet gestemd ter hervorming van de academische lerarenopleiding (ALO). De oude bekende 'aggregaat' zal worden verlengd tot een opleiding van zestig studiepunten. Daar waar een ALO vroeger kon worden aangevat na de kandidaturen, die twee jaar duurden, kan dat nu pas na het afsluiten van de bachelorjaren. De opleiding duurt dus langer maar kan pas later begonnen worden. Slechts één groep studenten kan nog steeds na twee jaar of honderdtwintig studiepunten beginnen met de ALO: de professionele bachelors.

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS) kant zich volledig tegen dit nieuwe decreet. Eerst en vooral acht ze het verschil in kansen tussen professionele en academische

bachelors niet te rechtvaardigen. VVS vraagt dat die onrechtvaardigheden onverwijld worden aangepast in het decreet. "Niet morgen maar vandaag!" zo klinkt het strijdvuldig in het VVS-persbericht.

Ook eist de studentenkoepel dat alle studenten al na honderdtwintig studiepunten een lerarenopleiding kunnen aanvatten: "Het wordt voor studenten immers onmogelijk om de lerarenopleiding samen af te werken met het masterdiploma."

Mieke Van Hecke tegen medebestuur

Op een gespreksavond georganiseerd door de Christen-Democratische Studenten (CDS) zette Mieke Van Hecke, de directeur-generaal van het Vlaams Secretariaat van Katholiek Onderwijs (VSKO) enkele van haar ideeën en overtuigingen uiteen (zie ook pagina 2).

Ze had het onder andere over allochtonen in het onderwijs, waarbij ze onderstreepte dat ze zelf heeft aangedrongen op het aannemen van islamitische leraars in het lager onderwijs. "Het is misschien de enige mogelijkheid voor blanke Vlaamse jongeren om een allochtoon in een leidingfunctie te zien. Het onderwijs heeft hierin een voorbeeldfunctie."

Opvallend was ook dat Van Hecke, dochter van een vakbondsmans, stevig van leer trok tegen het medebestuur waar de huidige generatie scholieren én studenten om mee dweept. "Ik zou veel liever een ongefilterd standpunt innemen zonder rekening te moeten houden met externe factoren dan meteen te moeten toegeven aan het bestuur. Medebestuur is absoluut een slechte zaak, het beknot de vrijheid van de verschillende vertegenwoordigde groepen."

Journalistiek archief naar K.U.Leuven

Onderzoeksjournalist Walter De Bock heeft zijn archief aan de K.U.Leuven geschonken.

De Bock maakte naam met veelbesproken artikels in *Knack* en *De Morgen*, onder andere over de zaak-Cools en het Agustaschandaal. Hij was begin jaren negentig hoofdredacteur van de krant *De Morgen*, maar begon zijn carrière als hoofdredacteur van het Leuvense blad van KVHV, *Ons Le(u)ven*.

De Bocks archief bestaat uit 400 dozen met boeken en nog eens 1000 archiefdozen met documenten die hij verzamelde tijdens zijn loopbaan. Op tien november werd de schenkingsakte officieel ondertekend in de Universiteitshallen van de K.U.Leuven.

(sh)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je
een evenement?

Plaats het dan GRATIS
in de database
Agenda K.U.Leuven
agenda.kuleuven.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan
de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse
e-nieuwsbrief
www.kuleuven.be/
nieuwsbrief

(advertentie)

Studentenblogs

Wie blogt, die blijft. Blogs — of weblogs — zijn websites waarop de auteur op regelmatige basis een berichtje achterlaat. De bezoekers van deze websites kunnen op hun beurt reageren op deze posts. De meest persoonlijke onder de blogs is de *lifelog*. De tijd van de dagboeken onder je hoofdkussen is immers al lang voorbij. Vandaag lees je de diepste zielenroerselen van onze medemensen gewoon op het wereldwijde web. Wij zochten vier Leuvense studenten op, die ieder op hun eigen manier het leven van alledag online beschrijven.

Robin Broos, Elke Desanghere, Johannes Nissen, Barbara Spapen & Alexander Vrijhof

De alternatieve 11

1. Pieter heeft volgens de legende het bloggen in Leuven en omstreken uitgevonden. "Studenten bekijken mij raar wanneer ik wat sta te keuvelen met 'de prof'. Dan wil ik roepen: "Maar neen stomme janetten, dat is gewoon mijn buurman." En toch heeft hij nog steeds geen diploma... www.pietel.be

2. Niet alleen Belgische Erasmusstudenten houden een blog bij. Ook Erasmussers in Leuven houden bloggewijs contact met het thuisfront. Naast LOKO en "being gay" in eenzelfde stukje, begrijpen wij er alvast geen jota van. En dat willen we zo houden... lesstofudvergurinn.blogspot.com

3. Soms zegt een beeld meer dan drieduizend woorden, of zoiets. Naast *lifelogs* zijn ook fotoblogs bijzonder populair. Deze plukt dagelijks een leuk beeld uit Leuven van het internet. En nu zelf aan de slag... www.drieduizend.be

4. In Wallonië zijn studenten al een stap verder. Weg met de geschreven blogs, welkom aan de gesproken varianten. En dan beweren dat het achtergesteld gebied is... www.studentsradio.be

5. Ook minderheidsgroepen bloggen. De Leuvense afdeling van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) heeft een eigen blog. Ze hebben het wel niet zo begrepen op het interactieve karakter van weblogs: reacties posten is onmogelijk, want dat zou inspraak van het volk betekenen. nsv-leuven.skynetblogs.be

6. Zelfs academisch personeel blogt. Karel werkt voor Ludit en moest in september voor auditoria vol nieuwe studenten ICT-infosessies geven. "Plots zie je de geboortedatum van die mannekes." En dan voelt een mens zich oud... webpalet.titeca.net

7. Supertomaat was vorig academiejaar nog assistent Frans. "Als de gsm van een studente afgaat met alleen maar de trilfunctie, wat zeg je dan in het Frans? Zoiets als: vous pourriez quand même éteindre vos vibrateurs?" En dat was een lapsus... captainsblogstardate050577.blogspot.com

8. Net als Supertomaat, maakt professor Philip 'Ph.D.' Dutre gebruik van dezelfde originele paginay-out. Bovendien vraagt de man zich op zijn blog af waarom studenten zich niet goed informeren over de data van de tweede zit. "Hebben we hier niet te maken met volwassen mensen die zelf verantwoordelijkheid moeten opnemen over het inwinnen van correcte informatie?" En nu maar hopen dat het iets uithaalt... phildutre.blogspot.com

9. Het kwam alvast te laat voor Jelle. Hij wist niet dat ook voor thesissen een aanvraag tot tweede zit moest ingediend worden. "Indien u zelf recentelijk ook bent vast komen te zitten in de valstrikken van deze of gene administratie, mag u dat altijd melden. In de *Flair* heb ik eens gelezen dat zoiets therapeutisch werkt ofzo." En dat is waar... www.jasperwiet.be

10. Wat gebeurt er als twee idiote studenten hun harten sneller gaan slaan door drie deernes? Ze richten — bij wijze van therapie — een fanclub op. En wat voor één... hormonia.blogspot.com

11. Je bent nooit te oud voor technologische hypes. Reeds 9.367 senioren plegen regelmatig een stukje op hun eigen webstek. En ze wisselen er niet enkel keukengeheimen uit... blog.seniorennet.be

Ruvenkararuben: Leave no stone unturned

Ruben Van Belle (19) is student Japanologie aan de K.U.Leuven en sinds twee maanden blogt hij vanuit Japan. Het ietwat gekke internetadres is gemakkelijk te verklaren. Voor Japanners is Leuven moeilijk uitspreekbaar en Ruben wordt dus Roeven. De Japanse 'b' klinkt echter zoals een 'v' in het Japans, dus Ruben en Leuven klinken ongeveer hetzelfde.

Ruben: «Er is een systeem waarbij twaalf tot veertien studenten Japanologie de mogelijkheid krijgen om naar Japan te gaan. Ik heb een beurs gekregen en zit nu in Osaka. De K.U.Leuven heeft samenwerkingsverbanden met universiteiten ter plaatse. Er zijn meerdere Leuvense studenten, die een blog bijhouden vanuit Japan. Ik heb op mijn blog een aantal links naar die mensen, meestal klasgenoten in Japan en Leuven. Ik heb er vroeger al aan gedacht om een blog te schrijven in België, maar door tijdgebrek is het nooit gebeurd. Nu heb ik ook niet veel tijd, maar het is de bedoeling dat ik straks kan terugkijken op wat ik gedaan heb. Het was eerst moeilijk. Er is hier geen internet op je kamer. In Leuven hebben de meeste koten Kotnet, maar hier niet. Daarom moest ik een andere oplossing zien te vinden. De enige mogelijkheid voor mij was draadloos internet. Dat kost veel meer dan in België, meer dan 300 euro per zes maanden.»

GROEPEN-CULTUUR

«Mijn familie leest sowieso mee, en mensen van mijn klas ook. Er zijn ook mensen van de afdeling Japanologie in Leuven die meelesen, wie weet zelfs proffen. Soms krijg je het gevoel dat je moet opletten met wat je schrijft. Ik heb me voorgenomen om niet aan zelfcensuur te doen. Ik streef ernaar mijn belevenissen en gevoelens zo eerlijk mogelijk weer te geven. Tot nu toe heb ik dan ook niets verzwegen op mijn blog. Ik kan me echter wel situaties voorstellen, waarin ik wat voorzichtiger zou moeten zijn met de dingen die ik schrijf. Het enige waar ik op let, is dat ik rekening houd met de gevoelens van anderen.»

«Er zijn meer dan gschillen tussen Japan en Leuven zijn niet zo tof, maar dan Leuven was ik op sommige reid. Ik zit veel in de les, heel belangrijk om deel te nemen aan de Japanse cultuur. Ik zit in de tenten die bijvoorbeeld be Dan kom je in contact met hun cultuur. Als student is het heel belangrijk.»

«Het is zeker een verschil. Anders had ik het ook niet zijn er negatieve kant verschillen. Japan heeft een cultuur', en daar ben ik van. Ik ben iets meer in Vergeleken met België minder privacy. Ik deel als Japanse student. Het is maar ik heb het er soms ik niet alleen op m'n kamer mijn familie en vrienden.»

«Het is zeker aan te studenten. Dan kunnen vormen van Japan. Als bent, kan je zonder problemen Japan doorbrengen. Ik maanden, maar mijn Japan geworden. Ik kan nu ver Als je constant met me komt, die enkel Japans kan spreken, al heb je schrik ken. Door de lessen, maar contact met de Japann straat, kan je een groot verkrijgen. Je gaat al g denken. Het contact met nog steeds de beste manier leren.»

ruvenkar

Gonzo Archives

(foto Kris Vanelderen)

Michel Baeten (25) is nog niet lang afgestudeerd. Hij studeerde Communicatiewetenschappen en daarna een extra jaar Culturele Studies. Sinds januari houdt hij een weemoedige maar mooie blog bij, met poëzie en tekeningen over een stukgelopen relatie.

Michel Baeten: «Mijn gedichten gaan — nogal abstract uitgedrukt — over de donkere kant van het alledaagse bestaan van iemand met een gebroken hart. Het is niet zo dat ik een heel pessimistisch persoon ben. Misschien wel op bepaalde vlakken, zoals de meeste mensen. De blog is een beetje mijn uitlaatklep. Ik denk echter niet dat schrijven echt therapeutisch werkt, anders was ik er onder-tussen wel mee gestopt.»

«Er zijn mensen die elke dag aan hun blog zitten te schrijven. Vaak staat er dan niet meer op dan een hoop onzin. Ik ga er niet van uit dat iemand zich interesseert in wat ik op mijn blog schrijf. Ik doe het voor mezelf en als de ene week al wat productiever is dan de andere, dan zij het zo.»

«Als iemand toch mijn blog leest of een positieve reactie geeft, is dat wel een opsteker. Daar doe ik het echter niet voor. Een meelevende reactie doet me wel iets, maar het blijven natuurlijk maar enkele vluchtige woorden op een scherm. Het is natuurlijk het leukst als mensen die je kent reageren. Ik krijg echter meer anonieme reacties. Die zijn ook wel fijn, al weet je niet met wie je te maken hebt. Bij deze een oproep: zet je naam onder je reactie. Het is immers intens frustrerend als iemand zegt dat hij jou kent maar jij weet niet wie hij is.»

«Hier en daar duikt soms ook een bezorgde reactie op, of het wel goed is om tot in die duistere plekjes van jezelf af te dalen, omdat je er in kan blijven steken. Maar als je niet af en toe in jezelf neerdaalt, blijven die duistere plekjes ergens steken en deinen ze op de duur uit waardoor je er toch in terecht komt. Dus waarom niet meteen?»

«Enkele mensen uit mijn omgeving lezen mijn blog mee. Af en toe krijg ik van hen wel eens enkele metrische tips. Van mijn ex hoor ik niets, dat is ook niet zo belangrijk. Ze mag

me er natuurlijk altijd iets dat gebeurt niet. Het is duister tasten wat zij er van

ALCOHOL

«Ik herschrijf mijn gedichten. leuke aan een blog is dat je wat je erop zet en het altijd passen. Af en toe doe ik wat fische of ritmische ingreep Als ik ze herlees, dan is dat bedoeling om eens terug te triest ik die dag was. Als je schrijven bent gebeurt het merkt dat je een zinsnede hebt. Is dat effectief zo, dan z

«In sommige gedichten ken geschreven. Ik kreeg e mand dat hij door mijn ge al niet van plan was, zou l iedereen wordt natuurlijk v als hij gedronken heeft. Ins nu eenmaal meer op een s toestand dan op vrolijkheid ker geen alcoholist.»

«Vaak herkennen men gedichten. Ik krijg dan som reacties op mijn blog. Zo s niem dat het geweldig wa lens tentoon te durven st nooit zelf aan de wereld z ven. Dat hij alles maar zou hoofd recht door de straten 's avonds in zijn bed zou h zijn kop janken. Ik schrijf e is niet dat ik daar iets mee g

«Of ik nog geloof in d het houden op een bondig zien wel, maar het hoeft da meer per se nu.»

www.gonzo-an

Eikebah

Anneke: «Ik ben beginnen bloggen uit verveling. Ik zat in het vijfde middelbaar en had examens maar studeerde niet veel. Ik zat halve dagen thuis en moest me dus met iets bezig houden. Via msn ontdekte ik dat je een blog aan je gebruikersprofiel kon toevoegen. Ik kende al blogs zoals talesfromthecrib.be en heb die altijd heel goed gevonden. Ergens hoopte ik ooit even goed te kunnen schrijven. Het was mijn ambitie om journaliste te worden en mijn blog was een soort van oefening in het schrijven voor publiek. We zijn nu bijna twee jaar verder, maar ik denk niet dat het me al veel heeft opgeleverd (lacht).»

«Toen ik eind 2004 begon, kon ik elke dag tientallen keren controleren hoeveel bezoekers er al waren langsgesproken en of ze een reactie hadden achtergelaten. Gelukkig verminderde die drang, maar het blijft wel leuk als mensen laten weten dat ze appreciëren wat ze gelezen hebben.»

VERLIEFD

«Meestal zet ik me gewoon achter mijn computer, open Word en typ wat er in me opkomt. Vorige week schreef ik bijvoorbeeld iets over een theaterervaring. Ik ging mezelf een soulmate zoeken in het cultureel circuit en zadelde mezelf op met een abonnement voor het theater. Helaas, ik ben heel gemakkelijk afgeleid, waardoor ik dus niet meer kan volgen. In mijn gedachten kan ik dan de hele wereld afreizen. Plots zag ik in de zaal een oude man die geholpen werd door zijn vrouw en ik kon het niet laten om te bedenken dat die man elk moment kon sterven. Zulke gedachten zet ik dan online.»

«Niet alles komt online. Er zijn be-

paalde vrienden die mijn blog lezen en zij moeten natuurlijk niet alles over mij weten. Wat ik op mijn blog schrijf, zijn zaken die ik hen *face to face* ook zou vertellen. Ik blog ook amper over mensen. Als het al eens gebeurt, gaat het over mensen die ik nooit meer zie. Zo was er eens Jonas, de zoon van mensen waar mijn moeder als poetsvrouw werkte. Hij had een stripcollectie waar ik jaloers op was en hij was verliefd op mij. Soms schrijf ik zulke kinderverhalen neer en daar komen dan wel personen in voor, al verander ik hun namen wel. Ik zou niet willen dat die mensen ooit hun naam zoeken op Google en op mijn site terecht komen.»

«Vorig jaar waren er ook een aantal mensen uit mijn klas die mijn blog lazen. Eigenlijk is dat nooit de bedoeling geweest. Andere bloggers die je site bezoeken, leren je wel kennen door wat je schrijft, maar het blijft wel van achter het computerscherm. Wanneer mensen uit het echte leven je blog beginnen te volgen, krijg je het gevoel dat je jezelf moet inhouden. Ik heb er even aan gedacht om opnieuw te beginnen. Af en toe gebeurt het dat bloggers die ik volg stoppen of onder een andere naam herbeginnen. Vaak is dat omdat ze anoniem willen blijven, maar bekenden toch de weg naar hun site gevonden hebben. Ik keek er tegenop om andere bloggers te verwittigen van een eventuele nieuwe blog dus deed ik verder. Enkele van die bloggers ben ik intussen al in levende lijve tegengekomen, maar naar *meetings* ga ik niet. Ik volg zelf niet zoveel blogs en ik wil me ook niet verplicht voelen dat uit beleefdheid te moeten doen.»

eikebah.skynetblogs.be

(foto Bram Vanoirbeek)

Anneke Lens (17) begon in september haar eerste jaar Communicatiewetenschappen in Leuven. Wie haar blog *Eikebah* — naar haar favoriete woord — kent, wist dat al langer. Niet alleen de zoektocht naar de ideale studierichting vertrouwde ze aan het internet toe. De lezers komen ook meer te weten over Annekes strijd met de kilo's, haar fascinatie voor haarverzorging en zwarte onderbroeken. Bovendien is ze sinds kort officieel *van 't straat*.

Daphné en Eiko

Daphné: «Ik ben al ongeveer anderhalf jaar bezig. Ik was op dat moment al een hele tijd aan het lezen op blogs via een vriendin die er een had. Ik vond dat als ik het ooit deed, dat ik het dan meteen goed moest doen. Ik moest iets hebben om over te vertellen, goed over te schrijven en mijn design mocht niet standaard zijn.»

«Het schrijven is eigenlijk al doende gekomen. In het begin was dat nogal krakemikkig. En je moet ook je woorden wikken en wegen want sommige dingen zijn uiteraard persoonlijk. Het design heb ik zelf aangepast vanuit het standaard. Daar kruipt natuurlijk veel tijd in. Eerst hielp een vriend mij en veranderde er niet veel. Daarna waren het vooral de kleuren en nu heb ik aan bijna alles wat gesleuteld. Vroeger was het heel fleurig, nu is het eerder sober.»

CURSIEF

«Het gaat natuurlijk om mijn hond en mij, het leven met een hulphond en het leven met een handicap. Ik wil duidelijk maken aan de mensen wat een hulphond is en wat ze wel en niet kunnen. Zo kan Eiko bijvoorbeeld alles oprapen wat in haar mond past en niet te groot is. Eetbare dingen zijn natuurlijk lastiger. En een hulphond is niet alleen voor rolstoelgebruikers en niet alle rolstoelgebruikers hebben een hulphond nodig.»

«Eigenlijk schrijf ik in het algemeen hoe een student met een handicap en een hulphond eigenlijk ook gewoon kan zijn. Zodat iemand die ooit met interesse mijn blog heeft gelezen en een persoon in een rolstoel zou tegenkomen, daar dan niet zo afstandelijk tegenover zou staan. Ik schrijf niet over het feit dat men mij moet aanvaarden maar ik schrijf eigenlijk juist het omgekeerde: wat ik

meemaak en dat de mensen zich daarin kunnen vinden. Eigenlijk wil ik mensen sensibiliseren voor de problemen die opduiken als je moet leven met een handicap.»

«Heel af en toe als ik zelf niet weet hoe ik iets moet verwoorden, laat ik Eiko typen. Dat is in het cursief. Soms reageren er mensen die zeggen dat dat eigenlijk niet kan. Natuurlijk hebben ze een punt maar haar gedrag wordt er wel in weergegeven. En je weet ook wel wat echt is en wat niet.»

«Ik schrijf dan wel over alles wat er met ons gebeurt, maar het moet natuurlijk wel het vernoemen waard zijn. Je hebt mensen die niet weten wat vertellen en maar iets neerschrijven. Dat doe ik dus niet. Soms post ik een halve week niets.»

«Af en toe is er iemand die zegt: "Ik vind wat je doet echt mooi", of een kind: "Ik heb ook een hond maar die is helemaal niet zo flink". Dat zijn dan reacties die ik leuk vind. Je hebt ook wel trouwe lezers maar natuurlijk is het leuk een reactie te krijgen. Daar doet iedereen het wel wat voor want je schrijft om gelezen te worden. De teller gaat wel omhoog maar ik vind het leuker als mensen die appreciëren wat ze lezen eens reageren. Maar natuurlijk moet niet iedereen overal op reageren.»

«Momenteel krijg ik meer en meer bezoekers doordat mensen via Google sneller op mijn blog terecht komen. Vaak is dat wel via rare trefwoorden. Soms hebben ze er nog iets mee te maken zoals 'rolstoel en trappen'. Maar wie weet blijf er ooit iemand plakken. Het lezersbezoek verandert wel regelmatig. Er komen mensen bij maar er vallen er ook weer af.»

<http://eiko.skynetblogs.be>

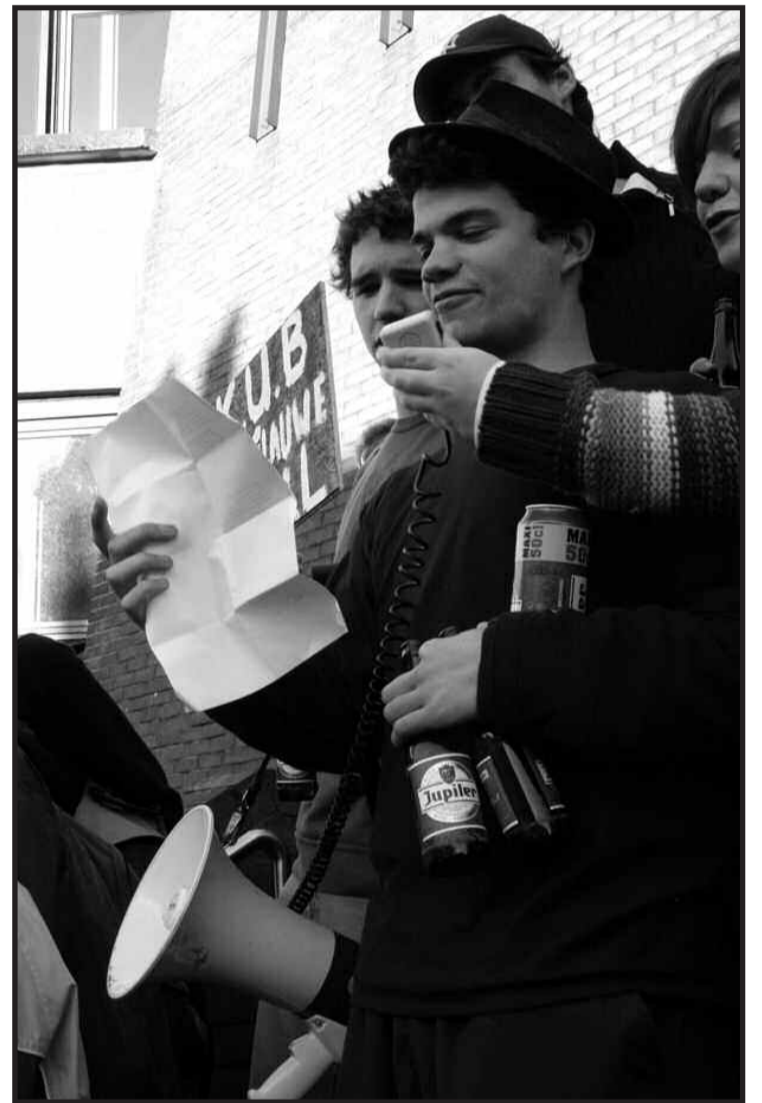

(foto Anne-Catherine Vanhove)

Daphné Van Den Broucke (20) is een studente bio-ingenieur zoals ieder ander. In haar blog schrijft zij over haar leven, de dingen die ze meemaakt. Het kleine verschil schuilt echter in het feit dat Daphné in een rolstoel zit.

Voltallige K.U.B. op straat
(foto's
Kris Vaneldereren &
Simon Horsten)

ERASMUSDAGBOEK: MICHEL IN BERLIJN (1)

Leider, WeGe ist schon weg

Je kan maar beter een gastheer hebben als je in Berlijn op Erasmus gaat. Net zoals in Nederland en Spanje moet je hier de hele stad afdweilen om een geschikte kamer in een Wohngemeinschaft (WeGe) te vinden. Als je er dan ook nog een wil vastkrijgen, mag je er op rekenen dat je eerst een interview moet ondergaan.

Michel Segers

Het procédé van mijn eerste dagen in de Duitse hoofdstad ziet er als volgt uit: je 's morgens reppen naar het dichtstbijzijnde immer bruisende internetcafé, de nieuwste zoekertjes bekijken en je zoveelste prepaidkaart slijten. Voor de mooie goed gelegen kamers waar de overgrote nog niet ontmoedigde meerderheid naar op zoek is, staan er gemiddeld dertig personen in de smekende wachtrij. Het komt er dan op aan om je middelbareschool-Duits aan te wenden, teineinde je *Mitbewohners* in spe ervan te overtuigen om je binnen te halen. Eigenlijk komt het er op neer dat je sociaal aanvaard moet worden door de Berlijnse *Jugend* om hier te mogen studeren.

Met frisgewassen moed en in ware stadsnomadestijl zwerf ik de stad door. Gelukkig heeft het nieuwe seizoen, de warme nazomer, ook hier in oktober zijn intrede gedaan en lijkt de gevreesde Berlijnse winter nog ver weg. Mijn WeGe-overlevingskit bestaat uit een deodorant, een goede trapconditie en een portie doorzettingsvermogen. Een blikje gesuikerde drank mag ook niet ontbreken al was het maar om niet flauw te vallen na een nieuwe race om toch maar op tijd op je afspraak te komen.

PUNCTUALITEIT

Het dambordpatroon van de stad laat me toe om deze zoektocht zonder stadsplan aan te vatten. De mensen aan de uitgang van het dichtstbijzijnde U-Bahnstation gebruik ik als menselijk stratenplan. De slogan van het WK, *die Welt zu gast bei Freunden*, blijkt nog door te schemeren in de hoofden van de Berlijners; keer op keer staan ze me vriendelijk te woord. De door Duitse punctualiteit perfect georchestreerde Berlijnse metro doet me soms denken dat Berlijn kleiner is dan Brussel. Mijn illusie wordt echter doorprikt telkens ik bovengronds het huisnummer zoek op de brede, vaak met bomen

versierde, lange avenues.

De zoektocht naar een kamer is een intense maar onvergetelijke ervaring. De Brandenburger Tor zie je alleen maar op een reclamebord voor bier in de U-Bahn maar dat deert je zelfs niet als je een pintje zit te drinken op een dood moment. Je weet nooit welke mensen je deze keer weer gaat tegenkomen. Soms lijkt een kamer vinden wel moeilijker dan een job vinden. Wanneer je eventjes denkt uit te pakken met je avondschoon-Spaans tegen een Argentijnse bewoonster, haalt je Poolse concurrent een perfect Castellano uit zijn hoed.

Na een flitsend dagje WeGe-ratrace keerde ik terug naar mijn lieve gastheer en -vrouw, luisterde ik naar wat ze die dag hadden opgenomen, aanhoorden zij mijn verhaal van de dag, dronk ik wat goedkope Duitse rode wijn en verzonken mijn eerste indrukken van die Große Stadt in een korte slaap. Want morgen is er weer een nieuwe dag in WeGe-Welt.

Filmfirmament

Babel

Een toevallig gewerschot op een bus in het binnenland van Marokko veroorzaakt een kettingreactie, waardoor de levens van mensen op drie verschillende continenten worden getroffen.

Johannes Nissen

Babel omvat vier grote verhaallijnen, verweven in een complex wereldwijd netwerk van overlappingsen en tijdsprongen. De film ontwikkelt zich in traag tempo, terwijl geleidelijk de onderlinge coherentie tussen de afzonderlijke componenten duidelijk wordt. Elk verhaal onderscheidt zich, naargelang de plaats waar het zich afspeelt, cinematografisch van het andere. In ieder land werkte de regisseur volgens de plaatselijke filmtraditie. In *Babel* heerst ook letterlijk de bijbelse spraakverwarring. Ieder personage spreekt zijn moedertaal: Spaans, Arabisch, Japans of Engels.

In de eerste verhaallijn volgen we een Amerikaans koppel, gespeeld door Brad Pitt en Cate Blanchett, met relatieproblemen op toeristische uitstap in Marokko. Plots boort een kogel zich door het venster van de tourbus en in de schouder van de vrouw. Nukkige medepassagiers en diplomatieke hindernissen bemoeilijken het transport uit het afgelegen Marokkaans dorpje naar een stadsziekenhuis.

De mysterieuze kogel brengt ons naadloos bij de tweede verhaallijn. Twee jongens krijgen van hun vader een geweer om de schapekudde te beschermen tegen jakhalzen. Bij het uittesten van het geweer raakt één van hen per ongeluk de bus. Wanneer de lokale autoriteiten het voorval hardnekkig beginnen te onderzoeken, worden de kinderen geconfronteerd met de gevolgen van hun daad. We worden meegenomen op een culturele rondreis in het Marokkaanse binnenland, waar het lijkt alsof de tijd is blijven stilstaan.

Vervolgens komen we terecht in de Verenigde Staten, waar een Mexicaanse vrouw illegaal tewerkgesteld is als kinderoppas. Wanneer haar zoon trouwt in Mexico vindt ze geen tijdelijk onderkomen voor de kinderen. Er zit niks anders op dan hen mee te nemen — een beslissing met onvoorziene gevolgen. Het beeld van het luidruchtige en uitbundige feestgedruis wordt op schitterende wijze in beeld gebracht, alsook de uitgestrekte woestijnen aan de Amerikaans-Mexicaanse grens.

Het laatste verhaal speelt zich af in Japan waar de doofstomme dochter van een rijke zakenman met zichzelf in de knoei zit door haar gebrek aan sociale vaardigheden. Ze mist mannelijke aandacht en worstelt met haar seksualiteit. De manier waarop de kijker de wereldbeleving van het doofstomme meisje aan den lijve kan ondervinden is ingenieus. In een scène in een discotheek worden luide beats afgewisseld met doodse - of beter: *dove* - stiltes.

Babel is veruit de beste film die we de laatste tijd gezien hebben. Adembenemende vergezichten, puik acteerwerk, mooie cinematografie en een degelijke soundtrack. Daarnaast toont *Babel* op eigenzinnige wijze hoe de mens alleen kan zijn onder velen, verloren en op zichzelf teruggeworpen, zoekend naar een reikende hand.

Steekkaart

Regie: Alejandro González Inárritu

Cast: Brad Pitt, Cate Blanchett

Duur: 143 min.

Release: 15 november 2006

Kort: Vier verhalen, drie continenten, één schot

studio
L E U V E N

UNIVERSITAIR SYMFONISCH ORKEST GEEFT REISCONCERTEN

Met hart en ziel

Wie er afgelopen donderdag niet bij was, heeft nog één kans; het tweede en laatste reisconcert van het Universitair Symfonisch Orkest (USO) is gepland op vrijdag 17 november. "Wat wij te bieden hebben in vergelijking met een beroepsorkest? De passie voor het spelen en voor de muziek. Wij doen het echt met hart en ziel."

Ianthe Bato

Waarom moeten we naar het reisconcert van het USO? We vragen het aan Marloes Kouwenberg, K.U.Leuven-student en pas sinds dit academiejaar tweede viool bij het USO, en Tom Craeghs, eerste klarinet, doctorandus, en al zes jaar lid van het orkest.

Tom Craeghs: «Het programma is, zoals steeds, drieledig. Het concert opent met de balletmuziek *Les Biches van Poulenc*, gevolgd door een modern saxofoonconcerto van de Britse componist Gunning, en wordt afgesloten met de bekende Sheherazade-symfonie van de Russische Rimsky-

Korsakov. Ter verwerking van de muziek is er een uitgebreide receptie achteraf. Geen Mozart of Bach dus, maar namen die misschien niet bij het grote publiek bekend zijn. Bovendien zijn de werken alle laat-19e of 20-eeuws.»

Veto: *Is het niet te modern voor een klassieke-muziek-leek?*

Marloes Kouwenberg: «Het ligt allemaal wel echt goed in het gehoor.»

Tom: «Het is inderdaad niet het brave, klassieke repertoire, maar het is wel muziek waar je je iets bij kunt voorstellen, waarbij je je ogen dicht kunt doen. Neem de symfonie *Shereazade*, gebaseerd op het boek *Duizend-en-één nacht*. Het verhaal is bekend: bij gebrek aan vertrouwen in de loyaliteit van zijn vrouwen, vermoordt Koning Sjahriaar zijn bruiden steevast na de huwelijksnacht. Sjahriaars nieuwste bruid Sheherazade, echter, vertelt hem aan het eind van de eerste huwelijksnacht een vervolghet verhaal, waarop de prins haar uitsel biedt tot de volgende nacht. Zo ontsnapt de prinses nacht na nacht, duizend-en-één nachten lang, aan de dood.»

«Zelfs het saxofoonconcerto, het jongste van de drie stukken, is voor het grote publiek aantrekkelijk, en niet in het minst omdat de solopartij gespeeld wordt door de 21-jarige saxofonist Peter Cverle. Cverle, aan het conservatorium afgestudeerd met grootste onderscheiding, verkoos deelname aan de reisconcerten boven het internationale saxofoonconcours in Dinant.»

DURVEN VOELLEN

De enigszins misleidende naam 'reisconcert' refereert aan de Barcelona-reis die het orkest ter voorbereiding van de concerten maakte. De reis had twee doelen: repeteren en groepsvorming. "Je kunt geen muziek maken met iemand waar je ruzie mee hebt," zegt Tom. "Muziek spelen is ook durven voelen, en elkaar durven aanvoelen." En Marloes: "Wanneer mensen met elkaar samenspelen, kun je zien of ze elkaar goed kennen."

BOOMPJE (7): PROFESSOR VAN AVERMAET

Relativiteit, integriteit en liefde

Dat het universitaire personeel naast het academische leven ook een ander leven heeft, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij Eddy Van Avermaet, vice-decaan onderwijs van de Faculteit PPW en coördinator van de Onderzoekseenheid Psychologie.

Robin Broos

Professor Van Avermaet: «Laat mij beginnen met muziek en kiezen voor een lied van Bram Vermeulen. *Ik heb een steen verlegd in een rivier op aarde* gaat over het zich bewust zijn van de relativiteit van de dingen. Wij denken vaak dat datgene waarmee wij bezig zijn het belangrijkste is. Wij beschouwen onszelf ook als onmisbaar, tot we eens uitvallen door ziekte. Dan blijkt de wereld toch verder te draaien. Moet dat tot defaitisme leiden over de rol die men kan spelen? Dat vind ik niet, alleen kan je nooit op voorhand voorspellen wat de impact van je gedrag zal zijn. Dit liedje drukt voor mij op magistrale wijze zowel de relativiteit van ons bestaan uit als de impact die zelfs schijnbaar onbelangrijke gebeurtenissen kunnen hebben. Af en toe luister ik er eens naar — tekst en muziek staan op mijn pc — meestal nadat ik me weer eens nodeloos over iets heb opgewonden.»

INTEGRITEIT

«Wat film betreft kies ik voor *A Man for All Seasons* (1966) met Paul Scofield, die voor zijn rol als Thomas More de Oscar voor beste acteur

mocht ontvangen. In die tijd gingen Oscars nog naar verdienstelijke acteurs. Het verhaal speelt zich af in het Engeland van de 16e eeuw, waar Hendrik VIII koning was. Hij wilde scheiden van zijn eerste vrouw om te kunnen hertrouwen, maar kreeg van Rome geen toestemming. Hij richtte dan maar een eigen kerk op en zijn onderdanen moesten deze kerk trouw zweren. Thomas More, nochtans vriend en trouweling van de koning, weigerde de eed af te leggen en werd onthoofd. Centraal in de film staat het gewetensprobleem van More: de koning dienen of trouw blijven aan zijn eigen principes. Paul Scofield portretteert de integriteit van Thomas More op onnavolgbare wijze.»

«Tot slot kies ik voor het boek *Hermione betrapt* (1962) van Hubert Lampo. Ik las het boek voor het eerst in het laatste jaar van het middelbaar en was ontzettend onder de indruk. Tien jaar later heb ik het herlezen met de gedachte dat het wel een jeugdzone moest geweest zijn, maar ik bleef het mooi vinden. *Hermione betrapt* gaat over een archivaris die in Parijs opzoe-

(foto Kris Vanelderden)

kingswerk gaat doen. Daar ziet hij een affiche van een beroemde toneelactrice die wonderwel lijkt op een meisje dat hij in zijn jonge jaren tijdens familievakanties had leren kennen, op wie hij intens verliefd was, maar dat gestorven was. Hij slaagt erin contact te leggen met de dame in kwestie en aan het einde blijkt zij het meisje te zijn waarvan hij al die tijd gedacht had dat ze niet meer leefde. Haar ouders, die tegen hun relatie waren, hadden hem destijds een vals overlijdensbericht gestuurd. Dit is Lampo

op zijn best: 'magie die toch realiteit was/wordt'. Vooral de passages waarin Lampo de prille nachtelijke ontmoetingen tussen het meisje Désirée Chantraine en het hoofdpersonage subliem-erotisch beschrijft, heb ik altijd zeer aangrijpend gevonden. Deze zomer nog heb ik het boek opnieuw gelezen.»

Hermione betrapt zit in de bundel De boeken van weemoed en is uitgegeven bij Meulenhoff. ISBN 90-290-4673-2.

BRAAKLAND/ZHEBILDING STELT VOOR: BURGERMAN

Betoverende muziek, nuchtere tekst

Braakland/ZheBilding staat in culturele contreien bekend om zijn zinnenprikkelend muziektheater. Op 9 november ging de jongste productie *Burgherman* in première. Stijn Devillé en Adriaan Van Aken werkten samen aan tekst en regie. Geert Waegeman is, zoals gewoonlijk, componist van dienst. Het trio verdiende zijn sporen met vorige producties en bevestigt met *Burgherman*.

Robby Vangeel & Jozefien Van Beek

De acteerpriestatie van Dirk Buyse, de enige vertolker van de tekst, is wel twijfelachtig. Hoewel Buyse er bijwijlen in slaagt op zalige wijze te ontspreken, mist hij in de eerste scène al overtuigingskracht. Met een tekst doorspekt met humor weet hij hooguit een occasionele glimlach los te weken. Ontbreekt het hem aan voeling met de tekst? Gaat het ironiserende toontje hem niet goed af? Wat het probleem ook zij: de acteur kan de boodschap niet overbrengen. Gelukkig spreekt de tekst voor zich.

De voorstelling verveelt geen moment — wat veel zegt over de kwaliteit van de tekst en over de begeleidende muziek, hoewel 'begeleidend' in dit geval een understatement is. Meermaals betrapt de toeschouwer zich erop meegesleept te

worden door de muziek, zodat de geijkte verhouding tekst/muziek in het theater haast wordt omgekeerd.

BONANZA

Tekst en muziek vloeien naadloos in elkaar over. Wanneer Buyse het heeft over vogeltjes, brengen de strijkers onmiddellijk een fladderend deuntje ten gehore. De voorstelling wordt opgeluisterd door een heus strijkkwartet, zij het onder de weinig klassieke begeleiding van de componist. Zo wordt de beschrijving van een autorit prachtig verklankt met behulp van een weinig *distortion* op zijn elektrische gitaar.

“Sambakoning ben je nooit voor langer dan een dag”

Om een idee te geven van de rijkdom aan klanken: één van de bewegingen brengt reminiscenties naar boven aan de symfonieën van Hindemith en Britten's *St. Nicholas Cantata*, terwijl andere momenten in de voorstelling doen denken aan populaire deuntjes met gitaarloopjes à la *Bonanza* of *Pink Panther*.

De strijkers maken met een welgemikte vingerknip of wat speels getrommel op de klankkast van hun instrument korte metten met het stijve imago van de klassieke ensembles. Deze verrassende omgang met conventionele instrument werkt aangenaam verfrissend. De componist zelf zorgde op zijn beurt voor de elektronische toets met keyboard en rythmbox.

PATCHWORK

De tekst staat niet alleen bol van aforismen, hij staat ook opvallend 'in de wereld'. Het gros van de scènes refereert aan grote en kleine actuele thema's en aan populaire cultuur. De fragmentarische structuur van de voorstelling kan niet bepaald klassiek genoemd worden, maar stoort op geen enkel moment. In dit patchwork van gedachten is de gedachtenwereld van de hoofdpersoon de enige binding tussen scènes. Ondanks het bedenkelijke acteewerk maakt de betoverende muziek alleen al de voorstelling de moeite waard.

Burgherman wordt nog gespeeld tot 25 november in de Molens van Orshoven. Voor programmatie en meer info: www.braakland.be

WHILE WE WERE HOLDING IT TOGETHER, IN STUK

“Het publiek bestaat niet”

De Kroatische Ivana Müller studeerde literatuur, dans en choreografie, maar ze is ook thuis in de wereld van de beeldende kunsten en de performance. Haar voorstellingen hebben telkens een zeer verschillende vorm, maar qua inhoud zoekt ze steeds het poëtische, het filosofische en het humoristische op. Over haar nieuwe voorstelling, *While We Were Holding It Together* wil ze nog niet veel kwijt: “De toeschouwers moeten het zelf ontdekken.”

Tatiana De Wee en Jozefien Van Beek

Ivana Müller: «Bij het maken van deze voorstelling vond ik drie dingen erg belangrijk. Ten eerste vond ik het interessant om de relatie tussen de representatie van een lichaam en het lichaam zelf te onderzoeken en dan vooral de representatie van een lichaam in de context van theater. Ten tweede boeide het me hoe beelden gemanipuleerd kunnen worden door middel van verbeelden. Een vraag die

daarmee samenhangt is hoe we daarbij kunnen spreken over thema's als waarheid en realiteit. Ten derde vroeg ik me af in hoeverre ik een voorstelling kon maken waarbij het publiek bijna dezelfde verantwoordelijkheid heeft als de performers, zónder dat ik iets anders van het publiek vraag dan publiek te zijn. Ik moet eigenlijk 'toeschouwers' zeggen, want ik geloof niet in 'publiek'. Het betreft niet zomaar een massa mensen, het zijn individuen met een particuliere manier van kijken. Op dezelfde manier denk ik over de performers. Ze maken samen één lichaam, maar het zijn ook individuen. Vandaar de titel: *While We Were Holding It Together*. Ze houden heel wat samen: de voorstelling, het lichaam, de mogelijkheden van verbeelden en de beweging van gedachten.»

«De toeschouwers moeten de voorstelling verbeelden. We openen een mogelijkheid, maar we tonen niet alles. We tonen een begin en als je wil, kan je het afmaken. Voor mij is theater een plek waar je niet passief

komt kijken, maar waar je engagement toont, ook in politieke zin. Je moet er niet komen vechten maar je moet jezelf engageren om te denken, te voelen, te verbeelden, maar vooral: om te bestaan.»

ONZICHTBAAR

«Mijn vorige voorstelling (*Under My Skin*, *nvd*) had een wetenschappelijk uitgangspunt. Deze voorstelling is meer filosofisch en poëtisch. Het stuk gaat over het hier en nu, waarheid en realiteit. Filosofische concepten dus. Tot nu toe heb ik altijd gewerkt met vormen die eigenlijk niet in theater thuis horen. Bij mijn eerste voorstelling in Leuven (*How Heavy Are My Thoughts*, *nvd*) was dat bijvoorbeeld een lezing, in deze wordt een 'tableau vivant' gecreëerd, een vorm uit de beeldende kunst.»

«Ik ben altijd bezig met de correlatie tussen zichtbaar en onzichtbaar. Ik wil tonen wat er áchter de dingen zit. Door te kiezen wat ik

zichtbaar maak, kies ik ook welke onzichtbare dingen ik toon. Ik gebruik bijvoorbeeld veel absurde humor in mijn voorstellingen, maar daarachter gaan veel serieuze vragen schuil. Dat is alvast mijn intentie. (*lacht*)

De voorstelling *While We Were Holding It Together* wordt gespeeld in STUK op dinsdag 14, donderdag 16 en vrijdag 17 november.

Win!

STUK geeft een keuzeabonnement weg! Stuur zo snel mogelijk een mailtje naar traktatie@veto.be. De winnaar krijgt een keuzeabonnement voor STUK dat hij of zij zelf kan samenstellen (vijf voorstellingen naar keuze uit de podiumkunstenbrochure).

CONCERTCYCLUS “DE NIEUWE REEKS” IN HET STUK

Onterecht onbekend en onbemind

Mozart, Beethoven, Bach. Iedereen kent wel enkele stukken van deze componisten uit de 18de en 19de eeuw. Wat de 20ste eeuw betreft, herinnert het collectief geheugen zich vooral pop- en rockiconen als Elvis en de Beatles. Maar dat betekent niet dat er de voorbije honderd jaar geen nieuwe “klassieke muziek” meer zou zijn gemaakt — wel integendeel.

Jens van de Maele

Moderne klassieke muziek heeft een hardnekkig *highbrow*-imago: ze wordt bijna uitsluitend opgevoerd in meer elitaire concertzalen, haar componisten zijn zelden mediageniek en de muziekstukken hebben de naam “moeilijk” te zijn. Dit imago is niet geheel onterecht, maar het steunt ook op vooroordelen: de meeste mensen komen immers te weinig met het genre in contact om er een genuanceerde mening over te kunnen vormen. De tiendelige concertcyclus *De Nieuwe Reeks*, die van november tot april loopt in STUK, wil korte metten maken met het adagium “onbekend is onbemind”. Voor de laagdrempelige prijs van vijf euro, kan je als student een hedendaagse concertuitvoering bijwonen — inclusief een inleidende lezing en een vrij dik tekstboekje.

Toeschouwers worden dus vergast op een flinke portie woordelijke achtergrondinfo. “Een doelbewuste keuze,” stelt

Klaas Coulembier. Als één van de drijvende krachten achter het project, is hij niet beschroomd toe te geven dat *De Nieuwe Reeks* ook een *educatief* doel heeft — en wel op twee vlakken. “Voor het zevende jaar op rij wordt het project van a tot z georganiseerd door laatstejaarstudenten musicologie van de K.U.Leuven,” aldus Coulembier. “Het is vrijwilligerswerk en alle medewerkers leren zo het concert- en muziekwezen beter kennen. Daarnaast willen we ook het publiek kennis bijbrengen: klassieke muziek kan perfect zonder bijkomende uitleg worden gebracht, maar de luisterervaring is veel waardevoller als je de context rond de componist kent.”

TRIO

Deze context bleek alvast geen overbodige luxe bij het openingsconcert, vorige week maandag. Het Stockhausen Trio (een Vlaams-Italiaans collectief met fluitiste, toetsenist en klarinettist) bracht drie interpretaties uit het oeuvre van Karlheinz Stockhausen. Deze Duitser (*1928) heeft z'n ronkende naam onlosmakelijk verbonden aan “abstracte” composities, waarin elke zweem van melodie ontbreekt — je hoort enkel een aaneenschakeling van schijnbaar willekeurig gespeelde noten. In tegenstelling tot abstracte beeldende kunst, is abstracte muziek nooit ingeburgerd geraakt: sommige critici beschouwen Stockhausens stukken zelfs als

“incompatibel” met de menselijke geest, die van nature enkel zou kunnen omgaan met “mooi gestructureerde” klanken.

Wat er ook van zij, de performance van het Trio was bijzonder memorabel. De muzikanten zorgden immers voor een volledige choreografie, waarbij ze — tijdens het spelen — elkaar achterna liepen, tegen elkaars rug stonden en elkaar kusgeluidjes toewierpen. Dit visuele aspect maakte de — vaak taaie — brok muziek tot een verteerbaar geheel: een waar *Gesamtkunstwerk*, zoals Stockhausen het ook bedoeld had.

De volgende concerten zijn op 16 en 21 november. Meer info: www.denieuwerek.be. Een voorsmaakje van Daan Vandewalles pianoconcert kan je horen op www.kwadratuur.be (zie “audio” - “Charles Ives”)

Win!

Veto deelt 3 duotickets uit voor de concerten van ‘De Nieuwe Reeks’. Mail naar traktatie@veto.be en vermeld je voorkeursdatum.

KULEUGEN

Maandag 13 november 2006 — jaargang 2 — 2006-2007 — nummer 7 — www.kuleugen.be

Rechtzetting

Ik wens mij via deze weg te verontschuldigen voor mijn leugens omtrent de column die vorige week in het weekblad *Humo* verschenen is in de rubriek "De mailbox van Arnon Grunberg". De VRT had mij echter het

verbod opgelegd om op voorhand bekend te maken dat niet Grunberg, maar wel degelijk ondergetekende de column geschreven had, dit in het kader van een nieuw programma dat binnenkort op Canvas te zien zal zijn in een marathonaflevering van twee uur, vier minuten en vijfenvijftig seconden. Mijn excuses zijn oprecht, maar ik hoop dat de ontdane lezers en fans van Grunberg begrijpen dat ik door anders te handelen mijn betrekking bij de openbare omroep op het spel zou hebben gezet.

Koen Fillet

Riks Café

Marc en Mart zitten aan de toog. Zegt Marc: "Mag ik je twee vragen stellen?"

"Ja!" Zegt Mart: "Wat is de tweede?" Hahahahahahahahahahaha!

Rik is niet vies van een goede grap met een kwinkslag. Dit is zijn toogmop van de week!

Ere wie ere toekomt

Rector V. was in zijn nopjes. Eindelijk had hij iets gedaan waar hij fier op kon zijn. Het betrof dan ook niet het minste: de eer van de universiteit, en meer in het bijzonder van zichzelf. V. had namelijk net zijn

gefeliciteerd met zijn keuze: "Eindelijk krijgt iemand die het waard is een eredoctoraat. Want wat is voor ons, katholieken, nu eenmaal het hoogste goed in de wereld?"

Vennies iPod Top 3

1. Chellosuites van Bach - Sigiswald Kuijken
2. Cantates van Bach - Sigiswald Kuijken
3. Brandenburgse concerten van Bach - Sigiswald Kuijken

Rector Verveen stuurt ons elke week zijn top 3 door!

Horizontaal

1 kenwijze van de Universiteitsbeiaard 2 Zeeuws havenstadje - heldendicht 3 editie - regio in Noord-Spanje 4 God - docent 5 dorpie nabij Aalst - elektromagnetische puls 6 merknaam van een confituurbindmiddel - testopname 7 een ergernis op iemand uitwerken - Italiaans voor "niet" 8 adjectief dat bij het proces-Dutroux past - kadastraal inkomen 9 deel van het bovenbeen - Israëliisch politicus en Nobelprijswinnaar 10 bijnaam van de oprichter van "Kerk in Nood-Oostprijsterhulp"

Verticaal

1 bespeler van een middeleeuws strijkinstrument (mv.) 2 scheepsexploitant - imperatief van "gaan" 3 landcode Estland - iets in het midden brengen (derde pers. verl. tijd) 4 aspot - oprecht 5 Engels voor "ijver" - EEG in het Frans 6 tamme dieren - persagentschap van de zwarte gemeenschap in VS 7 wijze waarop geliefden vaak samenlopen - deeltje van een tennismatch 8 iets van de grond nemen - noot 9 Nederlandse snackfabrikant - breekhamer 10 booswicht uit "Merlina" (jvdm)

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	■									■
2						■				
3			■							
4				■						
5					■				■	
6		■				■				
7							■			
8								■		
9		■			■					
10										■

Wekelijkse Wijze Woorden

"De studenten hebben inderdaad vóór het businessplan gestemd waar we nu tegen betogen. Maar willen jullie daar alsjeblieft niets over schrijven?"

Een studente communicatiewetenschappen op een Brusselse persconferentie

eredoctoraten bekendgemaakt. Nu ja, 'zijn' eredoctoraten: die waren natuurlijk gekozen door een speciaal daartoe aangestelde commissie. Maar daar was hij nu net zo fier op: eindelijk had hij, rector V, een commissie helemaal naar zijn hand kunnen zetten. "Ziet ge wel," zo dacht hij flink, "dat ik niet zomaar formaliteiten rector ben. Ik kan ook mensen onder druk zetten, zoals Westerland deed toen hij nog rector O. heette!"

V. had wel meer redenen om tevreden te zijn: zijn goeie vriend Sintidesbald Kieken, de

Uw voorzitter spreekt!

(over politici) "Wij beslissen - het volk zal wel volgen."

Frederiek Vermeulen, voorzitter Leuvense Overkoepelende Studenten-Organisatie op zijn weblog

DISCLAIMER: Alle standpunten hier verkondigd kunnen hoogstens hun auteur persoonlijk binden en geen enkele organisatie.

vermaarde musicus die steeds op oude muziekinstrumenten speelde omdat hij geen nieuwe kon betalen, werd op V's voorstel voor hun jarenlange vriendschap beloond met een eredoctoraat. Ze zaten samen in SPES, de 'Speelpleinwerking in Economie en Samenleving', gingen altijd samen naar optredens — V. als toeschouwer, Sintidesbald als muzikant — en hielden allebei van een stevig hapje *haute cuisine*. Zonder de vrouwen erbij, dat spreekt.

Sintidesbald Kieken had vriend V. meteen

nog eens die film van Robert Benigni, *Vitten op Bella* of zoiets. Ik vind dat een schone film. Misschien moeten we die mens toch ook maar een eredoctoraat geven."

Paul-Henri Giraud

Nooitgedacht

Wat gebeurt er als in België op één nacht niet enkel alle parlementairen, maar ook alle leden van de koninklijke familie vermoord worden?

'Nooitgedacht' is niet alleen de kleurrijke naam van een Zuid-Afrikaans wijngebied én een - eveneens Zuid-Afrikaans - paardenras. 'Nooitgedacht' is ook een rubriek waarin wekelijks een bedrieglijke vraag wordt geopperd, die door brede en intense gesprekken onverwachte antwoorden kan aanreiken.

Freddy

door Sh3LL14C

DE MOEDER VAN EEN FREDDY-HATER VERTELT ONS WAAROM FREDDY WEL GOED IS.

Omdat Fweddyy gewoon de bewste is!

Hey! Niet met je mond vol praten! Trut!

www.shellac.be

Het syndicaat praat!

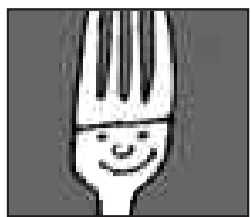
Het syndicaat wenst al haar leden die werkzaam zijn binnen de universitaire gebouwen te herinneren aan de circulaire B98bis handelende het houden van huisdieren op de werkplek. Dit document stelt duidelijk dat enkel warmbloedige, niet-geslachtsrijpe zoogdieren met een maximaal gewicht van 3,5 kg zijn toegestaan. Het syndicaat zag zich genoopt tot deze regelgeving nadat de Labrador van B. Lombaerts van de dienst personeelsverloop de roodwangschilddpad van zijn overste op onzachte wijze langs achter benaderd had.

Weerspreuk van de week

"Is 11 november reeds geweest, dan was het wapenstilstandsfeest. Is die dag nog niet gedaan, dan komt ie er waarschijnlijk aan."

Rudy Vandewiedeweerga, weerman na een korte transformatie

2				1	6			5
	3	1				7	9	
	5		3				4	
7				9		4		
5			4		2			7
		2		8				1
	6				9		1	
	2	5				3	7	
4			5	3				8

Menu van de week in Alma 1-2-3 14- 18 november 2006

A1 = alleen Alma 1 A3 = alleen Alma 3
A2 = alleen Alma 2 = vegetarisch

dinsdag	
Tomatensoep	0,60
Erwtensoep met spekjes	1,70
Romige blanquette met champignons en gebakken aardappelen	2,40
Bloemkoolkaasburger met groenten "Veracruz" A1+A2 	3,55
Gebraiseerde kip met bruine Corsendonck en kroketten	4,15
Gebakken visfilet met botersaus, erwten en rijst A1	4,50
Spaghetti A3	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,55
Kippenlapje A2+A3	
Rumssteak A2+A3	
Mosselen	7,20

woensdag	
Kippenbouillon met lettertjes	0,60
Romige witloofsoep	1,70
Gegratineerde macaroni met ham en kaassaus	2,40
Nasirolletjes met zoetzure saus en wokgroenten 	4,15
Cordon bleu met bieslooksaus, geglaceerde worteltjes en natuuraardappelen	4,15
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,55
Koninginnenhapje A1+A3	3,15
Kippenlapje A1	
Rumsteak A2	
Mosselen	7,20

donderdag	
Bonensoep	0,60
Zuiderse vissoep	1,70
Kaaskroketten met slaatje A2+A3	2,40
Quornsteak met broccoli A2+A3 	3,15
Lasagne met gerookte zalm	4,15
Rundsblokjes 'Picadillo' met groene tagliatelle	4,50
Spaghetti A1	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,55
Koninginnenhapje A3	3,15
Rumsteak A3	
Lamssteak A2	

vrijdag	
Tomatensoep met uiringen	0,60
Hutsepotsje	1,70
Boerenkool met rode kool en bieslookpuree	2,40
Tex Mex 	4,50
Zalmfilet en vissaus met Poldergroenten en boteraardappelen	4,50
Hamrolletjes met witloof	4,15
Spaghetti A2	2,40/2,80
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,55
Kippenlapje A3	
Rumsteak A1	

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege: www.alma.be

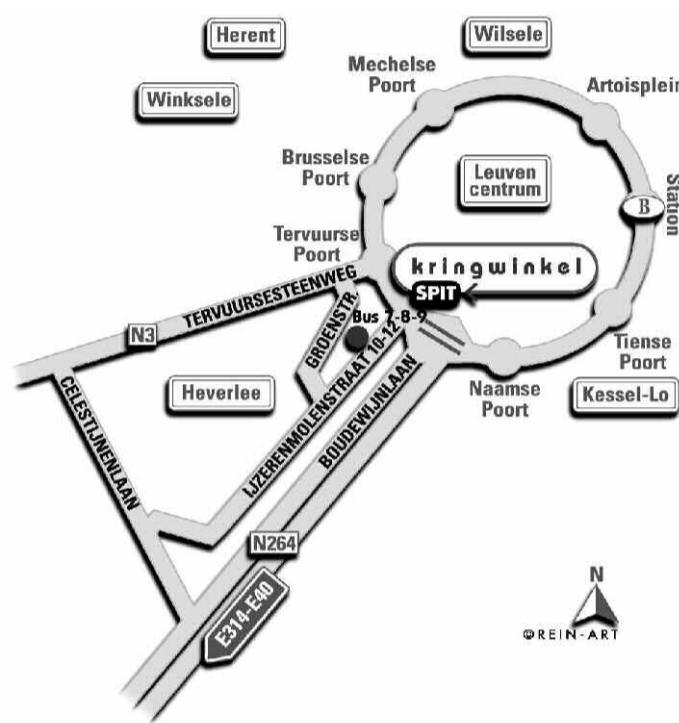
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

Open: di - vrij: 10 - 18 u
zat: 10 - 17 u
zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 **Web:** www.spit.be

(advertentie)

2de handscomputers met 1 jaar garantie

Laptops P3 tot P4 tussen 200 en 580 euro

Desktops van P2 tot P4 tussen 25 en 330 euro

Schermen crt van 5 tot 100 euro

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen
Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3,
3010 Kessel-Lo
info@recupc.be, Tel 016/25.91.03

(advertentie)

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Boetiek K.U. Leuven
K.U. LEUVEN GESIGNEERDE ARTIKELN

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
t + 32 16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op wekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 33
Nummer 07
13 november 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Simon 'KUB' Horsten

Redactiesecretaris & V.U.:
Ilse 'Louis Tobback' De Witte
(adres idem Veto)

Redactie:
Robin 'Tom Cruise' Broos, Tom 'Klein duimpje' Van Brousegem, Kris 'Freddy' Vanelderden & Nele 'Calimero' Van Doninck

Medewerkers deze week:
Tom 'Lilliputter' Aernouts, Ianthe 'Brilsmurf' Bato, Wouter 'Grumpie' De Coster, Gertie 'Vaticaanstad' De Fraeye, Elke 'Stef Wauters' Desanghere, Tatiana 'David' De Wée, Dries 'de cup van Justine' De Smet, Bruno 'Kermit de kikker' Devel, Maarten 'Pantoffeldiertje' Goethals, Eva 'Manneken Pis' Janssens, Ken 'het lelijke eendje' Lambeets, Roel 'WTC-torens' Moeurs, Johannes 'kabouter' Nissen, Michel 'België' Segers, Barbara 'chihuahua' Spapen, Jozefien 'Droopy' Van Beek, Jens 'komma' van de Maele, Robby 'Snoopy' Vangeel, Bo 'Gijs' sexappeal' Vanluchene, Alexander 'Felice' Vrijhof & Sofie 'Scorpio' Wauters.

Cartoons:
Negu & Sh3L14C

DTP:
Robin Broos, Ilse De Witte, Tom Van Brousegem, Nele Van Doninck & Robby Vangeel.

Eindredactie:
Ilse De Witte & Tom Van Brousegem

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, kleintjes met complexen,...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be.

Agenda & Ad Valvas

VRG

Welsprekendheidstornooi @ PDS op 14/11

PSYCHOLOGISCHE KRING

24uren van Pavlov @ Pavlov op 15-16/11

LBK + MEDICA

BloedSerieusweek van 13-16/11

Blood on the Dancefloor TD @ Lido op 16/11

KATECHETIKA

Nacht van de vallende bladeren - fuif @

Cuythoek op 16/11

CHEMIKA

70 - 80 - 90 TD @ Albatros op 16/11

VTK

Decadente week:

Travestietenavond @ Elixir op 14/11

Champagnecantus @ De Moete op 15/11

Chocolade-cocktailavond op 16/11

Decadent ontbijt @ Theokot op 17/11

Berichten

Inspiratie op Holebifilmfestival

Op 23 november om 20u30: "Inspiratie komt uit de Kast." Een improvoorstelling op maat ter afsluiting van het Leuvense Holebifilmfestival. Wagehuys Leuven, CC Romaanse Poort.
Info op www.holebileuven.be/filmfestival

CDS op uitstap naar Brussel

2006-11-14 om 20u00: Bezoek Brussel, CDS-Leuven trekt naar Brussel. Een tempel van de Logebroeders, een moskee en een synagoge, steeds met ervaren gids. Meer info: www.cdsnet.be/leuven.

Wednesday Sportfever

Voor alle studenten gratis indoorcycling, bowling, pool, fun hockey, nordic walking, squash,... elke woensdag. Info en inschrijven op: www.khleuven.be/sport

Algemene Vergadering van LOKO

Hebt u ook last van slapeloosheid, kom dan naar de tweewekelijkse AV van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie, alwaar de belangen van de student behartigd worden. Op 24 november komt Onderwijscoördinator Ludo Melis spreken. Locatie: La Croix aula (St.Pietersziekenhuis)

Oplossingen

r	e	u	z	e	g	o	m										
v	e	e	r	e		e	p	o	s								
e	d		n	a	v	a	r	r	a								
d	e	o		l	e	r	a	a	r								
e	r	p	e		e	m	p		d								
l		p	e	c		d	e	m	o								
a	g	e	r	e	n		n	o	n								
a	a	r	l	e	n	s		k	i								
r		d	i	j		p	e	r	e	s							
s	p	e	k	p	a	t	e	r									

Veto geeft 5 duotickets voor de nacht van de reclamevreters: Mailen naar traktatie@veto.be voor woensdagmiddag 12u.

Cultuurkalender

MUZIEK

Värttinä

Woensdag 15/11 om 20u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, www.varttina.com

De Nieuwe Reeks: Daan Vandewalle

Donderdag 16/11 om 19u45, STUK, Naamsestraat 96, www.daanvandewalle.com

Percussiedocenten Lemmensinstituut in concert

Donderdag 16/11 om 20u, Lemmensinstituut, Herestraat 53, www.lemmens.be

Bettye Lavette

Vrijdag 17/11 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.bettyelavette.com

Jimi Tenor & Big Band + Dijn Sanders

Zaterdag 18/11 om 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.jimitenor.com

Pulse: de nieuwe generatie slagwerk

Zondag 19/11 om 11u, Schouwburg, Bondgenotenlaan 21, 30CC.be

TLS & jam met Pablo Golder

Maandag 20/11 om 20u, Pata Negra www.folkinleuven.be

Jóhann Jóhannsson

Maandag 20/11 om 20u30, STUK Soetezaal, Naamsestraat 96, www.johannjohannsson.com

THEATER

LISA/Ivana Müller: 'While We Were Holding It Together'

14, 16 en 17/11 om 20u30 en 15/11 in het kader van UUR KULTUUR om 18 en 21u, Museumzaal, Universiteitshal, Naamsestraat 22, www.stuk.be

Theater Onderhetvel: Hebben of zijn

15 en 16/11 om 20u30, STUK Studio, Naamsestraat 96, www.stuk.be

Braakland: Burgerman

16 t.e.m. 18/11 telkens om 20u, Molens van Orshoven, Stapelhuisstraat 13, www.braakland.be

EXPO

Justus Lipsius: Een geleerde en zijn Europese netwerk

19/10 t.e.m. 20/12, ma-do 9-20u / vr 9-17u / za 9-12u30, Centrale Bibliotheek, Ladeuzeplein 21, ub.bib.kuleuven.be/cultuur/evenementen

Fototentoonstelling 'Een oogje op vrouwen?'

31/10 t.e.m. 18/11 tijdens de openingsuren van de bib, Bibliotheek Tweebronnen, Diestsestraat 49, www.labyrint-vzw.be

Jerzy Giedroyc en de kring rond Kultura

09/11 t.e.m. 20/12, ma-do 09-20u / vr 09-17u / za 09-12u, Universiteitsbibliotheek, Ladeuzeplein 21, arts.kuleuven.be/slavic/kultura

Mens, verhaal van een wonde

16/09 t.e.m. 19/11, di-zo 10-17u, Leuvense binnenstad en de Abdij van 't Park, www.verhaal-van-een-wonde.be

FILM

De Nacht der Reclamevreters

15 en 16/11 vanaf 20u, Zaal Het Depot, Martelarenplein 12, www.nachtderreclamevreters.be

Holebi Filmfestival

08/11 t.e.m. 23/11, verschillende locaties in Leuven, www.holebileuven.be/filmfestival

FUIF

Boombal met Magister

Donderdag 16/11 vanaf 20u, Rijschool, Rijschoolstraat, www.boombal.be

Two Times & Murder + Bad Haircut Crew

Donderdag 16/11 vanaf 22u, Der Machine, Naamsestraat 34, www.dermachine.be

ADMIRAL FREEBEE OVER ZIJN NIEUWSTE PLAAT

Admiraal of lonesome cowboy?

Tom Van Laere, aka Admiral Freebee, is sinds zijn titelloze debuutplaat een begrip in de Belgische rockwereld. Zijn gesmaakte optreden in de Leuvense Stadsschouwburg is de ideale gelegenheid om zijn nieuwe plaat onder de loep te nemen, en te vragen naar wat de admiraal denkt van studenten: "Ik begrijp ze niet."

Tom Aernouts & Simon Horsten

'Wild dreams of new beginnings' is Van Laeres derde album in evenveel jaar. De vorige twee werden alom beschouwd als voltreffers, maar bij deze cd wordt er hier en daar al eens gemord. 'Den admiraal' zou zijn derde plaat voorzien hebben van enerzijds fantastisch melancholische liedjes op het geniale af, maar anderzijds halfslachtige songs produceren die kant noch wal lijken te raken. Voor die kritiek valt wel iets te zeggen. Van de elf songs die er op het album te vinden zijn, kunnen we inderdaad niet echt concluderen dat ze allemaal zo geniaal zijn als ze zouden moeten zijn. Zo zijn 'All through the night' en 'I'd rather go out with the boys' duidelijk van een niveau dat ons niet kan bekoren.

Toch werd er geen moeite gespaard om een waardige opvolger te maken voor 'Songs'. Van Laere trok weer naar de VS om zijn liedjes te laten inblikken door sterproducer Malcolm Burn die we in België kennen als de man achter 'I paint pictures on a wedding dress' van Zita Swoon.

"Ik leef gewoon"

(Persfoto)

"Emmylou Harris heeft voor ons gekookt"

De Amerikaanse sfeer die Admiral Freebee bij zijn vorige passages in onze cd-speler opriep, is ook nu aanwezig. Nadrukkelijk zelfs, waardoor we hem eerder als lonesome cowboy beginnen te zien dan als admiraal. Lonesome. Verlaten en loslaten zijn immers thema's die, behalve in 'I'd rather go out with the boys' en 'All through the night', in Van Laeres nummers prominent aanwezig zijn. Wanneer Van Laere's stem dan aangevuld wordt met een frêle vrouwenstem zoals op 'Nobody knows you' komen de rillingen toch over onze rug. Het 'meesterwerk' van deze plaat is 'Coming of the knight', een duet met niemand minder dan Emmylou Harris, die het nummer al hijgend naar hogere regionen brengt. We willen het haast niet zeggen, maar stiekem hopen we dat we deze songs eens terughoren op een album van Solomon Burke. 'Wild dreams of new beginnings' is een herfstplaat om op een rustige zaterdag door je boxen te laten glijden en waarbij je hoopt dat de temperatuur buiten zal dalen zodat je ramen zullen aandampen. Wij blijven alvast binnen.

GEKOOKT

Veto: Voor de opnames van 'Wild dreams of new beginnings' bent u opnieuw naar de VS getrokken. Bevalt het u daar zo?

Van Laere: «Ik hou wel van Amerika, ja. Het is geen geheim dat ik vooral geïnspireerd ben door Amerikaanse muziek. Bovendien heb ik nu kunnen samenwerken met een fantastische producer, Malcolm Burn, die onder andere al gewerkt heeft voor Bob Dylan en Iggy Pop. Die samenwer-

king was echt fantastisch. Ook de andere muzikanten, allemaal Amerikanen, waren echt goed, en vooral professioneel.»

Veto: Hoe bent u terecht gekomen bij zo'n grote naam?

Van Laere: «Eigenlijk heel simpel. Ik stuurde gewoon enkele van mijn opnames op en Malcolm nodigde mij uit en ik ging naar Amerika. Toen we elkaar ontmoetten, vroeg hij mij om al mijn liedjes voor hem op gitaar te spelen, en een paar dagen later waren we volop aan het opnemen. Malcolm Burn speelt en zingt trouwens ook zelf mee op de plaat, evenals zijn vrouw.»

Boekenbeurs geweest, waar ik een paar boeken van Brusselmans heb gekocht. Die vind ik echt goed.»

«Als ik een lievelingsboek zou moeten kiezen, dan zou het *Een bed vol schuim* zijn van Oscar Van Den Boogaard.»

"Ik begrijp niet dat je je laat dopen"

Veto: Hebt u eigenlijk een studententijd gehad?

Van Laere: «Nee, totaal niet. En het interesseert mij ook niet. Ik begrijp bijvoorbeeld niet hoe je je kan laten dopen als student. Dat heeft toch geen enkele zin. Ik zou mij nooit laten dopen. En het grootste nadeel van je niet te laten dopen is meteen het grootste voordeel: je hebt geen vrienden.»

MISERIE

Veto: Hoe maakt u uw muziek?

Van Laere: «Ik leef gewoon, dat is alles. Ik ben van de overtuiging dat je muziek niet moet zoeken; die komt wel naar jou. Eigenlijk heb ik dus ook een heel rustig leven. Ik doe overdag niets speciaals, maar af en toe komt er iets in mij op en dan begin ik te spelen. De muziek komt vanzelf door te leven. En dat gaat genoeg vooruit: de nieuwe plaat is maar anderhalf jaar na 'Songs' gekomen.»

«Soms helpt het toeval ook wel een beetje. Zo was ik eens mijn sleutels vergeten en kon ik enkel binnen in de kelder. Daar stond alleen een piano, dus dan heb ik — bijna van pure *miserie* — een nummer geschreven dat nu op 'Wild dreams of new beginnings' staat, *Blue Eyes*.»

Veto: U bent altijd erg energiek op het podium, terwijl u daarnaast steeds erg rustig blijft.

Van Laere: «Die trance komt gewoon wanneer ik op een podium stap. Nu toer ik wel met een akoestische band — er speelt zelfs geen drummer mee. Dat is zowat een reactie op alle rockfestivals waar ik tijdens de zomer op speelde. Als tegengewicht schreef ik thuis dan akoestische nummers. 'Wild dreams of new beginnings' is overigens in zijn geheel een rustige plaat. We namen veel akoestisch op, in de stijl van Hank Williams en andere oude country-iconen.»

Veto: Men vergelijkt u wel eens met Arno, niet puur muzikaal, maar in uw vermeende epigonie van de Amerikaanse rockgeschiedenis.

Van Laere: «Dat heb ik nog nooit gehoord. Maar goed, als men mij met Arno wil vergelijken kan ik daar best vrede mee nemen. Het is een mooi compliment.»

«We hebben alleszins hard gewerkt tijdens de opnames, maar ik ben dan ook heel tevreden met het resultaat.»

Veto: Een resultaat dat wel nogal vreemd staat qua carrièreplanning: Met 'Songs' had u een uitstekende rockplaat die met een gelijkaardige opvolger wel eens een doorbraak in het buitenland had kunnen betekenen.

Van Laere: «Op zich interesseert het mij niet of ik veel platen verkoop in het buitenland of niet. Ik ben ook niet bezig met een soort carrièreplanning: 'Wild dreams of new beginnings' was gewoon de plaat die ik nu wilde maken.»

Veto: Hoe verliep de samenwerking met Emmylou Harris?

Van Laere: «Dat is natuurlijk een fantastische vrouw. Heel gewoon ook: de opnames gingen door in het huis van Malcolm Burn, en Emmylou heeft er zelfs voor ons gekookt.»

"Achteraf hoor je pas wat zich in de studio heeft afgespeeld"

«Maar het opnemen van ons duet was wel pure magie. Het is te zeggen, op het moment zelf voel je dat niet, dan is het hard werken, zeker omdat we dat nummer ook live hebben ingespeeld, maar achteraf hoor je pas wat er zich in de studio heeft afgespeeld.»

BRUSSELMANS

Veto: Uw plaat is bij momenten erg melancholisch.

Van Laere: «Dat kan, ja. Maar dat is niet het gevolg van een afgesprongen relatie of zoiets. Nu goed, teksten als 'self destruction is your best friend' zijn niet meteen de meest opbeurende, maar ik denk niet dat ik ooit echt ongecomplieerde, vrolijke muziek heb gemaakt.»

Veto: Terwijl uw muziek erg Amerikaans klinkt, zijn de teksten uitgesproken Europees.

Van Laere: «Ja, dat is zo. Ik volg ook eerder de Belgische literatuur dan de Belgische muziek. Ik ben onlangs naar de

Admiral Freebee toert nog tot 30 november doorheen het Vlaamse land, al zijn de meeste concerten al uitverkocht. Zijn nieuwe album 'Wild dreams of new beginnings' ligt in de platenhandel